

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΔΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΔΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 11
Νηρὸν ἑκαστοῦ Στ. Ἀθην. Πειραιῶς

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ΕΞΩΣΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝ σπουδαιότατον ἄρθρον περὶ Κοινοβουλευτισμοῦ τῆς «Πρωσίας», ὅπερ συνιστῶμεν πολὺ τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὡς ἐνέχο, πολλὰ τὰ διδακτικὰ καὶ ὠφέλιμα, ἰδίᾳ τοῖς παραβάλλουσι ἐκαστοῖς καὶ ἡμετέροις καὶ ἔθιμα πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ὁ γράφων φαίνεται εἶνε δεινὸς δημοσιολόγος καὶ πολιτικολόγος καὶ ἐλάβομεν πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἐγκύψωμεν μετὰ προσοχῆς εἰς τὰς ἐκάστοτε δημοστευομένας ἐν τῇ «Πρωσίᾳ» σπουδαιοτάτας συγγραφαί του, αἵτινες εἰσὶν ἀπόρροια κρίσεως ὀρθοτάτης, συνεπιὰ καλῆς γνώσεως πάντων τῶν κοινοβουλευτικῶν καὶ δημοσιολογικῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας. Τὰ ἄρθρα δὲ ταῦτα, ἢ τὴν ὀρθὴν ἐξηγήσιν τῶν ποικίλων ἀναφανομένων ἐκάστοτε δυσχερῶν ζητημάτων καὶ αἱ διδόμεναι συμβουλαί, παρετήρησάμεν ἄλλως τε μετὰ προσοχῆς, ὅτι κατὰ γραμματικὰ ἐμελετήθησαν καὶ ἐτηρήθησαν παρὰ τῶν ἀρμοδίων, ἐν πάσῃ περιστάσει ἐφαρμοσάντων τὰ σοφὰ τῶν πορίσματα. Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων πολιτικῶν δημοστευμάτων.

Καὶ ἡ μὲν «Σημαια» τοῦ Λονδίνου ἢ ἄλλαι ξέναι ἐφημερίδες, ὡς λίαν μακρόθεν ὀρεῖσαι, συγχωρεῖται ν' ἀνάγῃσι τὴν ἐξέγερσιν τῶν φοιτητῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Κοινοβουλευτισμὸν, ὅπως ἀρθρογράφοι τινὲς ἐν Ἑλλάδι ἀνάγῃσι πάντα τὰ ἑλληνικὰ κακὰ εἰς τὸν Πανσλαβισμόν καὶ πανταχοῦ ἀναζητοῦσιν ἐπιμόνως ἓνα αἰανδῆποτε Ρωσικὸν δάκτυλον, τὸν μικρότερον ἢ τὸν μείζονα.

Ἄλλ' ἡ «Ἀκρόπολις», ἢ γραφομένη ἐν Ἀθῆναις καὶ ἱκανὴ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μελετᾷ, ἔταν θέλη,

δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς πεπλανημένας γνώμας τῶν ξένων περὶ τῶν ἐν τῷ ὅκῳ ἡμῶν. Ἡ ἰδιορρυθμία τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς συζητήσεως δύναται νὰ ἀναζητῆ εὐθύναις ἐν τῇ προσφάτῳ ἐξεγέρσει καὶ εἰς τὸν Κοινοβουλευτισμὸν. Ἀλλὰ θὰ εἶνε ἰδιορρυθμία, δὲν εἶνε ψυχρὰ καὶ πεφωτισμένη ἔρευνα τῶν γεγονότων.

Ἄν οἱ χθεσῖνοι ἰσχυρισμοὶ τῆς συναδέλφου ἀνεγινώσκοντο ἐν Ρωσίᾳ, ἢ ἐν Πρωσίᾳ ἢ ἐν Πολωνίᾳ, ἤθελον προξενῆσαι ἐκπληξιν πολλῇ μείζονα ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι ταραχαὶ Πανεπιστημίων καὶ ἐξεγέρσεις φοιτητῶν καὶ λαοῦ μόνον ἐξέγερσεις ἀλλὰ ὅσταις καθαρὰ, ἐν ὅσοις ἐπιθέσεις, κατὰ τῆς ἐκπαίδεως καὶ τῆς δημοσίας δυνάμεως εἶνε τι συνηθέστατον εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, κατ' αὐτὴν δ' ἐπὶ τὴν ὄραν τοιαῦται σκηναὶ διαδραματίζονται ἐκεῖ.

Γινώσκει ἡ συνάδελφος, ἂν ὑπάρχῃ Κοινοβουλευτισμὸς ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἂν ἐκεῖ ζητῆται ἢ ἀνατροπὴ τοῦ κ. Λάμαδοφ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρσεως τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Τολστόη; Ἡ Γερμανία ἔχει συνταγματικὸν πολιτεύμα, ἀλλ' ἄγνοεῖ τὸν Κοινοβουλευτισμὸν ἐπὶ τοῦ συντάγματος ἔχει τὸν Καίσαρισμόν. Τὸ αὐτὸ ἐν Αὐστρίᾳ, ἐν Πολωνίᾳ ὑπάρχει μὴδὲν ἦτο καὶ αὐτὴ μίαν ὄραν Βασιλείου κοινοβουλευτικόν, ἀλλὰ κατεπόθη ὀλόκληρος ἀπὸ τοὺς τρεῖς γείτονας ἤθελε καταποθῆ καὶ ἂν εἶχε πολιτεύμα αὐτοκρατορικόν, διὰ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην τῆς στρογγυλώσεως τῶν ὄριων τῶν ἰσχυρῶν γειτόνων. Δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα ἢ καλύθη τοῦ πτωχοῦ νὰ ἦνε κολλημένη εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς μεγάρου. Ὁ κύριος τοῦ μεγάρου αἰσθάνεται διχρεῖς ἐνοχλήσεις διὰ τὸν παρ' αὐτῷ ταπεινὸν οἶκον, τὸν ἀσχημίζοντα τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ κάλλος τοῦ μεγάρου του, ἂν μάλιστα συμβαίῃ οἱ ἐνοικοὶ τῆς καλύθης νὰ ἐκθέτωσι συγχὰ τὰ πλυμένα των εἰς τὸν κοινόν, τὸν δημοκρατικώτατον ἥλιον, ὁ γείτων κύριος δὲν θὰ βλέπῃ τὴν ὄραν ν' ἀρῆ τὸ καλύθησθε.

Οὕτως ἤρθη ἡ Πολωνία τῶν ἀνησυχῶν μικροεγενησάντων.

Ἐνὸς παρὰ τὸν Πόλον ὑποτάταγμα τῆ Ρωσῖα ζῆ ἡσύχως καὶ πράττεται εἰς ζηλευτὴν, εἰς μοναδικὴν εὐήμεριαν χώραν, ἔχουσα αὐτοδιοίκησιν καὶ ἐλευθερωτάτους θεσμούς, δι' ὧν εὐδαιμονεῖ, ἐν τῇ χώρᾳ δ' ἐκείνῃ, ἐξ ἧς σπανίως ἔχομεν εἰδήσεις, δὲν φαίνεται νὰ συμβαίνωσι Πανεπιστημιακαὶ ταραχαὶ ἐνίοτε ἀκούονται μόνον ζωηρότεραι διαμαρτυρίαι καὶ

εξεγέρσεις κατά των άφομοιωτικών τάσεων της κυριαρχού Δυναμείας, οι οποίαι τάσεις περιστελλόνται πάραυτα δια των κραυγών εκείνων του Κοινοβουλευτισμού.

Όπου άπό τας προκαλείται τὸ θρησκευτικὸν ἢ τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα τῶν λαῶν, ἢ ὅπου παραβιάζονται τὰ δικαιώματα αὐτῶν, φυσικὸν εἶνε νὰ ἐξεγείρηται τὸ ἐθνικὸν καὶ πολὺ φυσικώτερον εἶνε νὰ προσηλωθῆται ἐν τῇ ἐξεγέρσει ἡ νεότης, οἱ θερμότεροι, ἡλικιωρότεροι, οἱ ἐνθουσιωδέστεροι, οἱ μὴ ὑπολογιστικοὶ καὶ οἱ μὴ διστακτικοί.

Οὐδὲν πρὸς ταῦτα ἔχει κοινὸν ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἢ ὁ Καισαρισμὸς. Ὑπολογίζουσι οἱ Ἕλληνες φοιτηταί. — στοχάζεται ἡ « Ἀκρόπολις » — ἐπὶ τὴν ἀτιμωρησίαν, ἣτις εἶνε δῶρον τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ. Ἀλλ' εἰς τί ὑπολογίζουσι οἱ Ρώσοι φοιτηταί καὶ αἱ φοιτήτριαι; — διότι ἐκεῖ καὶ ὁ ποδογυροστας αἰσθάνεται μετ' ἀνδρικής εὐτολμίας. — Δὲν ἀψηφούσιν ἐκεῖνοι τὸ κροῦτον καὶ τὴν Σιθηρίαν, ἣτις παρακολουθεῖ πᾶσαν ἐξέγερσιν, δὲν ἀψηφούσι καὶ τὰς σφίρας τῶν Κοζάκων;

Καὶ οἱ Πολωνοὶ εἰς ποίας σημειώσεις καὶ εἰς τίνα συμφέροντα βουλευτῶν ἢ εἰς ποίαν ἐπιρροήν κοινοβουλευτικὴν ὑπολογίζουσι; Καὶ οἱ Βερολιναῖοι ποῖον λόγαρχίον, ὅταν ἐξεγείρονται θυμοειδέστατοι ὑπὸ θερμοκρασίαν δέκα ὑπὸ τὸ μηδέν;

Ζηλεύει ἡ συνάδελφος τὰ Ἀγγλικά συλλαλητήρια, τὰ εὐτακτα καὶ κόσμια, τὰ διαλυόμενα μὲ τινὰς ζητωκραυγὰς καὶ μετ' ἄρματα.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὅμως ἀπὸ πολλοῦ δὲν ὑφίστανται θρησκευτικὰ ζητήματα ἢ πολιτικῶν ἐλευθεριῶν ζητήματα, διότι ἐλύθησαν ταῦτα καὶ ἐρρυθμίσθησαν παγίως κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ Λαοῦ ὅταν διήρουν καὶ τοιαῦτα τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν καὶ τὰς κυβερνώσας ἐκείνης, δὲν συνεκροτοῦντο ἐκεῖ συλλαλητήρια, ἀλλὰ ἐγγίοντο ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις, ἀποφασίζοντο ἄρματα καὶ ἀγγίοντο ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις, ἀποφασίζοντο ἄρματα καὶ ἀγγίοντο ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις, ἀποφασίζοντο ἄρματα καὶ ἀγγίοντο ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις.

Δὲν ὑπῆρχε τότε Κοινοβουλευτισμὸς καὶ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα ἐν Ἀγγλίᾳ.

Οἱ κοινοβουλευτικοὶ θεσμοί, ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀγγλοῦ πολίτου, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἡ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τῶν Ἀρχόντων καὶ τῶν ἰθυνόντων πρὸς τὰ δικαιώματα ταῦτα καὶ τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς, ἐπέραναν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἐμφύλιον πόλιν. Ἐὰν ἤθελε τις ἐπιχειρήσει σήμερον νὰ ἐπιβουλευθῇ τοὺς κοινοβουλευτικούς θεσμούς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἢ νὰ στρεβλώσῃ αὐτούς, ἢ νὰ παρεβιάσῃ τὴν ἀποκατασταστικὴν αὐτούς, ἢ νὰ μειώσῃ δικαιώματα, ἢ νὰ ἀψηφῆσθῇ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν καὶ τὰς ἐνδείξεις τῆς Κοινῆς γνώμης, ὑποκρινόμενος βαρυσκοφίαν, ἢ νὰ θίξῃ ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ ἀνακινήσῃ θρησκευτικὰ ζητήματα εὐφλέκτα, ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν θὰ ἀνεκροτοῦντο μόνον συλλαλητήρια, ἀλλὰ θὰ ἀνεκροτοῦντο αἱ ἐπαναστάσεις.

Καὶ ἤδη ὅμως, ἐν τοῖς ζητήμασι τοῦ καθ' ἡμέραν πολιτικοῦ βίου, δὲν εἶνε πολὺ σύνθητες συμβεβηκὸς τὰ ἡσυχὰ καὶ εὐτακτα συλλαλητήρια ἐν Ἀγγλίᾳ, οὐδὲ τὸσον σπάνια αἱ ῥήσεις ἂν δὲ δὲν στρώνονται καὶ μετ' ἄρματα οἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰς πολιτικὰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, τὸ ἀγαθὸν ὀφείλεται εἰς τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ἐντιμότητα τῆς Ἐξουσίας. Δὲν δίδονται οὐτε ξίφη, οὐτε πολὺκροτα εἰς τοὺς

Σχοῦρους καὶ τοὺς Σπανούς, οὐδ' ἀποτελλόνται ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν οἱ φαυλῆδοι, ἕνα πυροβολῶσι κατὰ τὸν Ἀγγλῶν πολίτην εἰς τὰς ὁδοὺς, εἴτε ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν ὑπουργείων, εἴτε ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ μεγάρου τοῦ λόρδου Σαλιςβουρή.

Ἐὰν ἡ συνάδελφος ἀπηλλάσσεται τοῦ πόνου ἢ ἀποδότη ταραχῶδεις ἢ ἀναρχικοὺς σκοποὺς καὶ ἰδιότητας εἰς τὴν τελευταίαν ἐξέγερσιν τῶν φοιτητῶν καὶ τοῦ λαοῦ, τὴν ἐνεκὸν ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς γλώσσης τοῦ ἱεροῦ Ἐυαγγελίου καὶ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων τοῦ ἔθνους, θὰ ἠδύνατο νὰ προβάλῃ καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τὰ τελευταῖα συλλαλητήρια τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὡς πρότυπα εὐταξίας καὶ εὐκοσμίας, οἷα ἦσαν πράγματι.

Καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ γράψῃ τότε, ὅτι οὐδαμοῦ εἶνε σύνθητες φαινόμενον, ὑπὸ τοιαύτην ἐξαψιν, δεδικοτολογημένην, προκλήθεισαν ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων, οἷα ἦτο ἡ κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου ἐν Ἀθήναις, νὰ συνελθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ 50,000 ἄνδρες καὶ νέοι πολῖται, νὰ ὁμιλήσωσι, νὰ ἀκούσωσι τοὺς ὁμιλοῦντας, νὰ ζητωκραυγᾶσιν ὑπὲρ τοῦ Ἐυαγγελίου καὶ νὰ διαλυθῶσιν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐπεισοδίου.

Καὶ θὰ ἔγραφεν ἀκόμη, ὅτι εἶνε παραδοξώτατον καὶ τμητικώτατον διὰ τὴν εὐνομίαν τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι ἠρέσθη νὰ ἀμυνθῇ ἀσθενῶς διὰ λίθων μόνον καὶ ράβδων τοῦ περιπάτου, ὅταν εἰς μίαν ὁδὸν μωρὰ Ἐξουσία διέταξεν ἐπέλασιν ἰππέων καὶ ξιφιστοῦς κατὰ τοῦ πλήθους, κατὰ μίαν ὁμάδον πολιτῶν ἐκ τοῦ ἡσυχῶς διαλυθέντος συλλαλητηρίου, ἡσυχώτατα, πλέον ἢ Ἀγγλικώτατα πορευομένης, ἵνα καὶ αὕτη διαλυθῇ ὅτι συγχρόνως ἐκεῖ εἶχε στηθῆ κακοῦργος καὶ ἀτιμὸς ἐνέδρα κατὰ τῶν πολιτῶν, ἐνῶ δὲ ἡ μωροτάτη Ἐξουσία διέτασεν ὁμοβροντίας Γκρᾶ, ἵνα, ὡς λέγει, πτοήσῃ ἠδύνατο δὲ καὶ νὰ φοβῶσθαι — διότι καὶ αἱ εἰς τὸν ἀέρα ριπτόμεναι σφαῖραι φονεύουσιν ἐνίοτε παρεκκλίνουσαι — ἄλλοι κακοῦργοι, ἀστυφύλακες ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς νομάρχας, καὶ ἄλλοι κακοποιοὶ ἄνθρωποι καὶ ἀκόλουθοι τῶν ὑπουργῶν, εὕρισκον καλὴν εὐκαιρίαν νὰ κενώσωσι τὰ δολοφονὰ ὅπλα τῶν κατὰ τῶν ἀόπλων πολιτῶν!

Ἄν τοιαῦτα ἐτόλμων οἱ Ἀγγλοὶ πόλιαρχοι καὶ ἄλλοι μπάβοι τῆς Ἐξουσίας ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι καὶ ἐκεῖ τοιαῦτα ὑποκείμενα ὑπάρχουσι ἢ « Σημαία » τοῦ Λονδίνου δὲν ἤθελε γράψῃ ὡς ἡ « Ἀκρόπολις », δὲν ἤθελε γράψῃ οὐδὲ μετὰ τῆς μετριότητος, μεθ' ἧς ἔγραφεν ἡ « Πρωσία » τῶν Ἀθηναίων δὲν ἤθελεν ἀποδώσει οὐδεμίαν εὐθύνην εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τοὺς φοιτητάς, ἀλλ' ἤθελε ζητήσῃ πάραυτα μεθ' ὅλου τοῦ Ἀγγλικοῦ τύπου τὴν ἀποπομπὴν τῶν ὑπουργῶν καὶ τὴν ἀμεσον παραπομπὴν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Κακοῦργικῆς δικαιοῦ, ὡς ἤθικων ἀποπομπῶν τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, οἷτινες ἐχρησίμευσαν ὡς σύνθημα καὶ ὡς αἰτία εἰς τοὺς κακοῦργους ἀστυφύλακας καὶ τοὺς μπάβους, ἵνα πυροβολήσωσι καὶ οὗτοι καὶ φονεύσωσι, καὶ τὴν ἀμεσον τιμωρίαν παντὸς ὑπαίτιου.

Ἄν δὲ κατὰ τὰ γεγονότα ταῦτα εὕρισκοντο ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ δίδοντες ψῆφον ἐμπιστοσύνης καὶ συγγνώμης εἰς τὸ ὑπουργεῖον, δὲν θὰ ἐγίνετο δυνατόν εἰς αὐτοὺς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ ἐξελθῶσιν ἀκινδύνως ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, καὶ ἡ Ἀγγλικὴ « Σημαία » δὲν

θὰ ἐπειράτο νὰ φέξῃ τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, ἂν ἤθελεν ἀρκεσθῆναι νὰ ονειδίσῃ μόνον καὶ νὰ ρουχαλίῃ τοὺς αἰμοφύρτους καὶ τοὺς ὑπευθύνους ὑπουργοὺς παρελαύνοντας.

Ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἐν Ἑλλάδι πολλάκις συνεκράσε καὶ ἐπράνε τὰ πάθη, ἀποσοθήσας συμφοράς ἀνεπανορθώτους, προσέφερε δὲ καὶ κατὰ τὴν 8ην Ν)βρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους ὑπηρεσίαν πολὺτιμον εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τόπου, σώσας αὐτὸν διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπεμβάσεως, τῆς ἀκρῶς νομιμόφρονος, τῆς πανισχύρου παρὰ τῷ λαῷ Ἀντιπολιτευσεως ἀπὸ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναρχίας, ἣν ἐξέπελυσεν ἡ Ἐξουσία, καὶ ἀπὸ τῶν ἀντεκδικήσεων τῶν πολιτῶν, τὴν ζωὴν τῶν ὁποίων ἀνῆρσαν καὶ ἐπεβουλεύθησαν τῶσαν κακούργως ὄργανα τῆς Ἐξουσίας.»

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

ΚΑΙ

Ο ΠΕΡΙ ΤΑΥΤΗΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΜΥΘΟΣ

Περσεφὸνῃ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δῆμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας στενωῶς συνεδέετο ἐν τῷ μύθῳ καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ. Ἡ δὲ Δῆμητρα, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἦν ἡ θεὰ ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐπροστάτευε τὴν Γεωργίαν καὶ ἰδίᾳ τὰ σιτηρὰ, διὰ τοῦτο δημητριακοὶ καρποὶ ἐπικληθέντα, καὶ τῶν ὁποίων τὴν καλλιέργειαν ἐδίδασκε τοῖς ἀνθρώποις, προσαγαγοῦσα οὕτως αὐτοὺς εἰς βίον μᾶλλον πολιτισμένον, μετὰ κατοικίας σταθερᾶς καὶ νόμων κοινωνικῶν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην γονιμότητα, ἦτοι τὰς ἐγγάμους γυναῖκας ἐπροστάτευεν.

Ὅτε δὲ ποτε ὁ Πλούτων, ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἐφ' ἄρματος ἀναθορῶν, ἤρπασεν ἐν Σικελίᾳ τὴν Περσεφὸνῃν καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἄδην, ἐξάλλος ἡ Δῆμητρα περιέτρεχε μετὰ δάδων τὴν γῆν, ἀναζητοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, μέχρις οὗ παρὰ τοῦ ἐφορῶντος τὰ πάντα Ἥλιου, ἐλπιόφορηθῆναι τὴν τύχην αὐτῆς. Τότε δὲ καταλιποῦσα τὸν Ὀλύμπον, ἐκρύβη ἀφανῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ γῆ οὐδένα πλέον ἀνέδιδε καρπὸν.

Ὁ Ζεὺς ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόδοσιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἂν αὕτη δὲν εἴχεν ἐτι φάγει τι ἐκ τοῦ Ἄδου, πλὴν ἐξ ἀκριβωθέντος, ὅτι ἡ Περσεφὸνῃ τούναντίον εἶχε φάγει κόκκους τινὰς ροιδᾶς (τὸ ἐμ-

βλημα τοῦ γάμου), συνεβίβασεν ὁ πολὺμυτις Ζεὺς τὰ πράγματα, ὀρίσας ἵνα ἡ Περσεφὸνῃ κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν τοῦ ἔτους, ἦτοι τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος μὲν μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ διάστημα μετὰ τοῦ Πλούτωνος ὑπὸ τὴν γῆν.

Ὁ μῦθος οὗτος, ὑπεμφαίνων τὴν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἐμφάνισιν, ἀκμὴν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς βλαστήσεως, ἦτον ἡ κυριώτερα βάση τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, ἐν οἷς ἡ Περσεφὸνῃ ἐλαμβάνετο ὡς ἐμβλημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἄλλης λατρείας τῆς Δῆμητρος καὶ τῆς Περσεφὸνῆς, ἣτις καὶ Κόρη ἀπλῶς ἐκαλεῖτο. Μετεῖχε δὲ τῆς λατρείας ταύτης καὶ ὁ Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλευσίνος Κελεοῦ, δὴ ἡ Δημήτηρα εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τὴν ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχε παρ' αὐτῷ, ὅτε, ὡς εἴρηται, ὄργισμένη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφὸνῆς, περιεπλανᾶτο ἀγνώριστος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδίδαξε τὴν γεωργίαν καὶ ἀπέστειλεν, ἵνα διαδώσῃ αὐτὴν πανταχοῦ.

Ὁ μῦθος ἀναφέρει, ὅτι ἡ Δημήτηρ προσληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κελεοῦ ὡς τροφὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τούτον ἀθάνατον, ἐφ' ᾧ καὶ ἔτρεφεν αὐτὸν δι' ἀμβροσίας, τὴν δὲ νύκτα κρυφίως ἐβύθιζεν ἐντὸς φλογῶν ἀλλ' ἰδοῦσα ποτὲ τὸ τελευταῖον ἡ μήτηρ Μετάνειρα ἔρρηξε κραυγὰς, ἐματαιώθη δ' ὄντως ὁ σκοπὸς τῆς θεᾶς, ἣτις ἠναγκάσθη ν' ἀποκαλύψῃ ἑαυτὴν τότε δὲ ἐδίδαξεν ἡ Δημήτηρ τὸν Τριπτόλεμον, δὴ ἄλλοι ταυτίζουσι τῷ Δημοφῶντι καὶ ἄλλοι λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ἑλευσίνος.

Ἐορτὴ ἐπίσημος τῆς Δῆμητρος καὶ τῆς Περσεφὸνῆς ἦσαν ἐν Ἀττικῇ τὰ Θεσμοφόρια, ἅτινα ἐλατρεύοντο ἐν Ἀττικῇ καὶ Σικελίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ, Θεσσαλίᾳ, Κρήτῃ, ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν χώραν. Εἰς τὴν Δῆμητραν ἐθύοντο καὶ ταῦροι καὶ δαμάλεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων σῦες, προσεφέροντο δὲ καρποὶ καὶ μέλι καὶ ἱερὰ αὐτῇ ἦσαν ὁ στάχυς τοῦ σίτου καὶ ἡ μήκων ἰδία ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ καρποφόρα δένδρα.

Παρίστατο δὲ ὑπὸ τῆς τέχνης ἡ Δημήτηρ ὑπὸ μορφὴν ὄριμου καὶ εὐσταλοῦς γυναῖκος μετὰ πλήρους περιβολῆς καὶ κάλυπτρας, κεκοσμημένη τὴν κεφαλὴν διὰ σταχῶν ἢ φέρουσα τοιούτους ἢ μήκωνα ἢ κἀνίστρον πλῆρες καρπῶν ἀνά χεῖρας ἢ κρατοῦσα δάδα. Ἡ δὲ Περσεφὸνῃ ὅτε

μὲν ὁμοίως πῶς, ἀλλ' ὡς νεαρὰ κόρη, ὅτε δὲ ὡς σύζυγος τοῦ Πλούτωνος, ἐπὶ θρόνου καθήμενη, μετὰ φυσιογνωμίας αὐστηρᾶς. Παρὰ τοῖς ὄρφικαῖς καὶ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις μυστηρίοις παριστάνετο ἡ Περσεφόνη ὡς παντοδύναμος θεὰ τῆς φύσεως, τὰ πάντα παράγουσα καὶ πάντα ἐξολοθρεύουσα, καὶ συνδέεται ἢ ταυτίζεται μετ' ἄλλων μυστικῶν θεοτήτων, τῆς Ρέας, τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Ἐκάτης, καὶ λοιπῶν.

ΔΑΝΤΗΣ

[Dante Alighieri]

μέγιστος ποιητὴς τῶν Ἰταλῶν καὶ εἰς τῶν μεγίστων τῆς ὑψηλῆς, γεννηθεὶς τῷ 1265 ἐν Φλωρεντίᾳ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ἀπωλέσας παῖς ἔτι ὦν τὸν πατέρα του Alighiero, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς καλλίστης μητρὸς Βέλλα, εἶτα δὲ ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ περιφήμου Brunello Latini, τοῦ σοφωτάτου τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐποίησεν ὑστερον σπουδὰς ἐν Βολωνίᾳ καὶ Παδοῦῃ. Μεγάλως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς του ἡ πρὸς τὴν ὠραίαν Βεατρίκην Πορτινάρη, ἣν ἐγνώρισεν ἐννέα ἐτῶν γενόμενος, ἀγνὴ καὶ ἰδεώδης ἀγάπη, ἣτις ἐμείνε ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῆς ποιητικῆς ἐξάψεως ἐπὶ ὅλην τὴν ζωὴν του. Ἡ Βεατρίκη ἐνυμφεύθη πατρικίῳ τινι, Βάρδη, καὶ ἀπέθανε τῷ 1290 εἰκοσιτετραέτις. Ὁ θάνατος αὐτῆς ἐδύθισε τὸν Δάντην εἰς μελαγχολίαν· παρηγορίαν δὲ ζητήσας ἐπέδοθη ἐπὶ εἰκοσαετίαν εἰς μεταφυσικὰς καὶ σχολαστικὰς ἐρεῦνας, αἵτινες ἐν τῇ ψυχῇ του σφοδρὸν ἐξήγειραν πόλεμον μεταξὺ πίστεως καὶ γνώσεως, μέχρις ὅτου τέλος ἐνίκησεν ἡ χριστιανικὴ πίστις, ἣτις τῷ εἶχεν ἐμφανισθῆ ἐν τῇ ἰδεώδει τῆς μορφῆς ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Βεατρίκης. Τῷ 1300 ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του εἰς τῶν Τριῶν, τούτέστιν μέλος τῆς κυβερνήσεως. Τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἐνῶ ἄπουοῖαζεν ἐν Ρώμῃ ὡς πρεσβευτῆς τῆς πατρίδος του, ἡ πολιτικὴ μερὶς τῶν λεγομένων Λευκῶν, εἰς ἣν ἀνήκεν, κατεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐχθρικής καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῆς ἐν εἰς καὶ ὁ Δάντης ἐξωρίσθησαν. Ἐκτοτε ἐζῆ ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Ἰταλίας· αἱ προσπάθειαι τῆς μερίδος του νὰ ἐπιτύχη τὴν εἰς τὴν πατρίδα Φλωρεντίαν ἐπάνοδον, ἐματαιώθησαν. Τὸ πλεῖστον τοῦ λοιποῦ βίου διέμεινεν ἐν Ραβέννη ἀσχολούμενος εἰς τὸ μέγα

ἔργον του τὴν Commedia καὶ ἀπέθανε τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1321.

Τὰ ἔργα του εἶνε τὰ ἑξῆς: Α'. Ἐλάσσορα: Ὁ τέος βίος, ποιητικὴ παράστασις τῆς πρὸς τὴν Βεατρίκην ἀγάπης τοῦ Δάντου, εἰς ποιήματα συνδεόμενα διὰ διηγήσεως εἰς τὸν πεζὸν λόγον: *Λυρικά ποιήματα* ποιηθέντα κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ μὴ ὄντα ἅπαντα ἰσῆς ἀξίας: *Περὶ τῆς μοιαρίας*, ἔργον λατινιστὶ γεγραμμένον ἰσῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ II' αἰῶνος, ἐν τῷ ὅποιῳ ὑπερασπίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας: *Περὶ τῆς δημόσιας γλώσσης*, εἶδος ποιητικῆς, μὴ ἀποπερατωθῆν: *Τὸ συμπόσιον*, φιλοσοφικὴ ἐγκυκλοπαιδεία ὑπὸ τὴν μορφήν ἐπεξηγήσεων εἰς τὰ φιλοσοφικὰ ποιήματα του· τὸ ἔργον γεγραμμένον περὶ τὸ 1309, ἐμείνεν ἡμιτελές: *Ἐπιστολαί*, σπουδαῖαι διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιητοῦ καὶ τῶν ἔργων του: *Μελέτη περὶ θαλάσσης καὶ γῆς*. *Ἐκλογαί*, δύο ἔμμετροι ἐπιστολαὶ λατινιστὶ πρὸς τὸν ποιητὴν J. de Virgilio ἀπευθυνόμεναι. Β'. Ἡ Divina Commedia, ἀριστοῦργημα ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του. Τὸ ἔργον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, τὴν Κόλασιν, τὸ Καθαρτήριον καὶ τὴν Παράδεισον. Ἐκαστὸν δὲ τῶν τριῶν μερῶν εἰς 33 ραψωδίας, ὥστε ἀποτελεῖται τὸ ὅλον μετὰ τῆς εἰσαγωγικῆς ραψωδίας ἐξ 100 τοιοῦτων. Ὁ ποιητὴς ὠνόμασε τὸ ποίημα Commedia, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς του, καθ' ὃ πᾶν ποίημα ἔχον εὐθυμον τέλος ἐκαλεῖτο οὕτως, ἀδιάφορον ἐὰν ἔφερον ἐν γένει τραγικὸν χαρακτήρα. Τὸ ἐπιθετὸν divina, προσέθεσαν θαυμάζοντες οἱ μεταγενέστεροι. Ἐν τῷ ἔργῳ ὁ ποιητὴς περιγράφει, πῶς ὑπὸ τοῦ Βιργιλίου (τοῦ συμβόλου τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς) ὁ διηγούμενος φθάνει εἰς τὴν κόλασιν, κειμένην εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦ καθαρτηρίου ὄρους, ὅπερ εἰς τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον προκύπτει ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παράδεισον, τὴν πρώτην κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ ἐμφανίζεται ἡ Βεατρίκη, τὸ σύμβολον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ὁδηγεῖ τὸν ποιητὴν διὰ τῶν 7 οὐρανῶν τῶν πλανητῶν καὶ τοῦ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων κ.τ.λ. εἰς τὸν αἰώνιον θρόνον τῆς θεότητος, εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἅτινα διέρχεται ὁ ποιητὴς, συνομιλεῖ μετὰ διαπρεπῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντων καὶ προξενεῖ νῦν μὲν μέγιστην βαρυθυμίαν, νῦν δὲ φρίκην καὶ τρόμον, ἄλλοτε δὲ πραγματεύεται τὰ βαθυτάτα ζητήματα τῆς τότε φιλοσοφίας καὶ θεολογίας, τὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, περιγράφει τὰς πολιτικὰς καὶ ἠθικὰς συνθήκας τῆς Ἰταλίας, κολάζει τὰς παρεκτροπὰς τῶν δύο διαμαχομένων ἀρχῶν

καὶ καθιστᾷ οὕτω τὸ ἔργον του πιστὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα τῆς ἐποχῆς του. Ἀλληγορικῶς δὲ παριστᾷ ἡ Divina Commedia τὴν ὁδόν, ἣν δεόν νὰ διατρέξῃ ὁ ἁμαρτωλὸς ἀνθρώπος, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν ὀλιβιότητα τὴν ἐπιγειοὺν καὶ οὐράνιον καὶ εἶνε τὸ ἔπος τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Θεία Κωμωδία ἐξεδόθη πλειστάκις (μέχρι τοῦ 1882 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδόσεων ἀνήλθε εἰς 347), μετεφράσθη δὲ σχεδὸν εἰς ἅσας τὰς γλώσσας καὶ δὴ τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀντωνιάδου τοῦ Μουσούρου. Ἐπειδὴ τὸ ἔργον εἶνε δυσνόητον διὰ τὸν μὴ γνωρίζοντα ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν σύγχρονον τοῦ Δάντου ἱστορίαν, πολλοὶ σοφοὶ ἄνδρες συνέταξαν ἐρμηνευτικὰ σχόλια διευκολύνοντα τὴν ἀνάγνωσιν.

M. Γ.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΚΚΤΒΕΤΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Τὴν 1ην προσεχούς Ἰανουαρίου τοῦ 1902 θέλει γίνε ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν, ὡς συνήθως, ἡ ἐκκτεβέσις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως», καθ' ἣν 200 καὶ πάλιν ἀριθμοὶ θέλουσι κερδίσει τὰ κάτωθι ἀναφερόμενα ἀντικείμενα· ἐπομένως παρακαλοῦνται ὅσοι καθυστεροῦσιν ἐτι τὴν συνδρομὴν τῶν, ν' ἀποστείλωσι ταύτην ἐγκαίρως, ὅπως λάβωσι τὴν ἀπόδειξιν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τῶν.

- 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ καὶ πάλιν ἐν χρυσοῦν ὥρολόγιον.
- 2ος ἐν ὄπλων κυνηγίου ὀπισθογεμές.
- 3ος ἐν ὠραῖον πολὺκροτον.
- 4ος μίαν συσκευὴν τραπέζης.
- 5ος ἐν μετάλλινον ἀνθοδοχεῖον.
- 6ος μίαν κομψὴν ἐλαιογραφίαν.
- 7ος ἐν ζευγὸς διόπτρων θεάτρου.
- 8ος ἐν κρυστάλλινον βαρόμετρον.
- 9ος ἐν καλλιτεχνικὸν θερμόμετρον.
- 10ος ἐν χρυσοῦτον λεύκωμα.
- 11ος ἐν χρῆσιμον κομψοτέχνημα.
- 12ος ἐν ἐξυπνιτήριον.
- 13ος ἐν ἄρρητον ἀντικείμενον.
- 14ος ἐν γαλλο-ἑλληνικὸν λεξικόν.
- 15ος ἐν μικρὸν ἐπιπλόν.
- 16ος τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
- 17ος τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.
- 18ος τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.
- 19ος τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ
- 20ος μίαν ἠλεκτρικὴν λυχνίαν.

Δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἐν κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον.

Δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἐν κομψὸν κονδυλομάχαιρον.

Καὶ δέκα ἐπόμενοι ἀνὰ ἐν χρυσοῦτον ἱστορικὸν βιβλίον.

Οἱ 50 ἐπόμενοι ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν.

Οἱ 50 ἐπόμενοι ἀνὰ ἐν ἀντικείμενον ἀξίας 5 δρ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.

Καὶ οἱ τελευταῖοι 50 ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἐν ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς μας.

Οἱ ἐκκτεβουθόμενοι ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ διὰ τῆς «Φύσεως».

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου εἶνε, ὡς πάντοτε, ὁ σημειούμενος ἀξίων ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως, ὃν κατέχουσιν ἤδη οἱ κληρῶσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν. Οἱ δὲ μὴ λαβόντες ἐτι αὐτὸν, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν συντόμως τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ τοῖς ἀποστείλωμεν τὴν ἀπόδειξιν τῶν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τῶν, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὰς κληρώσεις ταύτας κτλ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΥΣΕΙΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ

Ἐν ταξείδιον ἀπὸ τῆς Βάρνης εἰς Πειραιᾶ καὶ δὴ δι' Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου εἶνε πολὺ διδακτικόν, πολὺ ὠφέλιμον καὶ περιεργον καὶ διὰ τοῦτο ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γραφῇ ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ δυνατῇ λεπτομερείᾳ. Εἴθε εἰς τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Ῥωμανίαν ἢ τὴν Σερβίαν καὶ θέλετε νὰ κατέλθετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ ἐκλέξητε μεταξὺ τῶν τῶν γραμμῶν, Βραβίας-Πειραιᾶ, Κωνσταντίας-Πειραιᾶ καὶ Βάρνης-Πειραιᾶ. Σημειώσατε, ὅτι οὐδεμία ποικιλὴ ἐφημερίς, πρόσωπον ἢ μέσον δύναται νὰ σᾶς πληροφορήσῃ περὶ τοῦ τοιοῦτου. Καὶ ἂν ἐρωτήσητε ξενόδοχους, φίλους ἢ ἐμπόρους, ἕκαστος κατὰ τὰς συμπαθείας του θὰ σᾶς προτείνῃ ὡς καλλειτέραν τὴν δεινὰ ἢ δεινὰ γραμμὴν. Ὑποθετέον, ὅτι εἴθε ξένος καὶ εὐρίσκεσθε εἰς Βουκουρέστιον καὶ ὅτι κατοικεῖται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ξενοδοχεῖα Κυριαζῆ, Κολλάρου ἢ Central. Ἄν μὲν νκατακεῖτε τὸ ξενοδοχεῖον Κυριαζῆ καὶ ἐρωτήσητε τὸν ξενόδοχον ἢ τοὺς ἀδελφοὺς Χάιτα ἰδιοκτητὰς καὶ τραπέζιτας, θὰ σᾶς παραπέμψωσιν εἰς τὴν «Πατρίδα», ἐνῶ αὐτὴ μόνον τὸ δρομολόγιον τῆς εταιρείας Φλόριτο-Ρουμπατίω δημοσιεύει ἂν ἐρωτήσητε τὸ ξενοδοχεῖον Κολλάρου, τὸ νῦν ὑπὸ τοῦ κ. Δεσαλέρου διευθυνόμενον, μόνον μὲ τούς ὑπηρετὰς του θὰ ἔχητε νὰ κάμετε, οἵτινες δυστυχῶς δὲν γνωρίζουν τίποτε. Ἄν δὲ ἐρωτήσητε τοὺς ἀδελφοὺς Βολονάση τοῦ ξενοδοχείου Central, τοὺς αἰωνίως πρὸ αὐτῶν ἔχοντας τὸ κατὰστῆχον τῶν καὶ περιμένοντας νὰ σημειώσωσι μόνον ἐν κηρίῳ ἢ καφῆ εἰς τὸ δεινὰ δωμάτιον, ὡς νὰ μὴ εἶχον ὑποχρεώσεις

πρὸς τοὺς ἐπιβάτας «μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε» ὡς νὰ σὰς ἀπαντοῦν διὰ τοῦ τρόπου των. Οὐδὲν γνωρίζουσιν ἢ μόνον τὰ συμφερόντά των. Ἄν δὲ μεταβῆτε εἰς τὸ καφεῖον Κολλάρου, ἔπου ὁ πολὺς γέρον Σαρδέλλης μεταξὺ φίλων καὶ δεματίων εφημερίδων πάντοτε εὐρίσκειται καὶ ἀνακινεῖ τὰ νέα τῆς ἡμέρας, εἰς πάντα, μόνον αὐτὸς δύναται νὰ σὰς εἴπῃ, ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς γραμμαί. Τῆς Βραΐλας, Κωνσταντίας καὶ Βάρνης, ἀλλὰ καὶ μὴ περαιτέρω ἐρευνάτε.

Τέλος δι' ἀλληλογραφίας ἔμαθον, ὅτι ἀναχωροῦσι δις τῆς ἐβδομάδος ἐκ Βάρνης διὰ Πειραιᾶ, ἀτμόπλοια Ἑλληνικά, τοῦ Τζῶν καὶ τῆς Νέας Ἀτμοπλοίας. Φυσικώτερον καὶ ἀπλούστερον ἐπιρτιμήσα ταύτην, τῶν ἐτέρων ὄντων μακροτέρων καὶ πολυδαπανοτέρων. Λίαν πρῶτ μεταβαίνω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐνθα συναντῶ τὸν φίλον καὶ συνδρομητὴν μου, κάλλιστον δὲ καὶ λαμπρότατον νέον κύριον Γερ. Μηλιαρέσην, σιτέμπορον καὶ ἐπιχειρηματίαν, ὅστις μοὶ προσέφερε τὸν πρῶτον καφέ καὶ εἶτα ἐπιβίβασθεὶς τοῦ σιδηροδρόμου, μετὰ τρεῖς ὥρας ἀφικόμεν εἰς τὸ Γιούργεβον, ἀλλὰ μὲ καιρὸν λίαν χιονώδη. Λαμβάνω ἀμέσως ἀμαξάν καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν διέρχομαι ἐν τάχει τὴν ἀσπριζούσαν πῆλιν ἐν τῷ μέσῳ χιονοσκεπῆς ἀτμοσφαιρας, σταματῶ πρὸς στιγμήν εἰς τὸ κατάστημα Μιχαλιέτου ἐνθα συναντῶ τοὺς κύριους Ἡλιάπουλιν, Ζανιάδη, Ροῖδην καὶ τὸν πρῶτον ταμιῶν τοῦ κ. Τσάνωνα ἐν Ἀθήναις, οἵτινες μοῦ προσφέρουσιν ἐπανειλημένα κονιάκ καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ καταστήματι τοῦ φίλου κ. Κροκοδείλου, ὅπως ἀναμείνω τὸ ἀτμόπλοιον, διὰ νὰ περάσω εἰς Ρουσσούκιον. Ὁ κ. Κροκοδείλος μοὶ προσφέρει ἀμέσως ἕτερον κονιάκ, τὸν παρακαλῶ νὰ διατάξῃ μίαν καλὴν κ. π. ρ. ι. ζ. β. λ. α. ν. καὶ ἀφοῦ ἔφαγον καλὰ, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, δι' εὐ ἀμέσως διεπεραιώθη εἰς Ρουσσούκιον.

Ἐδῶ ἔδει νὰ διαμείνω τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ, σιδηροδρομικῶς νὰ μεταβῶ εἰς Βάρναν ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐχίονιζε μὲ ψῆχος δριμύτερον τοῦ Γιούργεβον καὶ ἵνα διέλθω τὴν ἐσπέραν ὅσον τὸ δυνατόν ἐν συντροφίᾳ ἀφοῦ δὲν ἴητο δυνατόν νὰ τὴν διέλθω incognito διότι ὁ κ. Ἡλίας Εὐσταθιάδης συναντήσας με καθ' ὁδὸν μ' ἐσταμάτησεν, μετέβην παρὰ τῷ κυρίῳ Νικολαΐδῃ ὀδοντοίατρῳ, παλαιῷ φίλῳ μου καὶ τῇ συνοδίᾳ ἐτέρου φίλου, τοῦ Σταμωτιάδου ἐμπόρου, ἐκάμαμεν ἕνα μακρὸν περίπατον ἀνὰ τὸ ψῆχος πρὸς τὰ ἔξω τῆς πόλεως, μεθ' ὃ μετέβημεν εἰς τὸ καφεῖον καὶ ζυθοπωλεῖον, ὅπου συναντηθέντες μετὰ τῶν κυρίων Παπαμανώλη Ψαλτιδίου καὶ Εὐσταθιάδου, ἐπίομεν ὀλίγα κύπελλα ζύθου. Ὁ κ. Ψαλτιδῆς εἶχε κατόπιν, ὡς πάντοτε, τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ πῖωμεν τὸ τέλιον καὶ πραγματικῶς μεταβάντες ἐπεράσαμεν ἀξιολογώτατον καὶ εὐθυμοτάτην συναναστροφὴν, καθῆσον ἢ ἀξιόλογος αὐτοῦ κυρία καὶ ἡ χαριτόβρυτος γυναικαδέλφη του μᾶς περιποιηθήσαν παραθέσασαι ὡς συγγῆθος ἄφθονα γλυκύσματα, τέλιον, μπισκότα καὶ ἄλλα πολλά ἀναψυκτικά, μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς ἀφελείας των. Ἀλλὰ δὲν ἤρκεσε τοῦτο καὶ μοὶ παρεσκεύασαν ἰδιαίτερα γλυκύσματα διὰ τὸ ταξείδιον. Τὸ ἔθιμον δὲ τοῦτο εἶνε Ἑλληνικώτατον καὶ μοὶ ἀρέσκει πολὺ, ἐλυπήθημεν ὁμῶς πάντες ὅτι δὲν προ-

σῆλθον τὴν φορὰν ταύτην καὶ ὁ κ. Παπαμανώλης μετὰ τῆς ἀξιολόγου καὶ συμπαθεστάτης κυρίας του, ὡς καὶ ὁ ἱατρὸς κ. Ἀπέρης μετὰ τῆς ἐλλογιμοῦ συμβίας του, μεθ' ὧν ἄλλοτε διήλθομεν τοσοῦτον διασκεδαστικῶς ἐσπερίδας.

Τὴν ἐπαύριον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, οὐχὶ τόσο ἀπολαυστικῶς ἕνεκα τῆς μονοτονίας τῶν ταξιδευόντων προσώπων καὶ διερχομένων τοπίων, ἀπῆλθον εἰς Βάρναν, ἔπου ἀφικόμεθα περὶ τὴν ἡμ. μ. ὥραν.

Ἐνταῦθα πᾶς ξένος θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐργοστασιάρχη βιομήχανον Ἴων. Ζαρόκωσταν, λαμπρότατον καὶ ἀξιολογώτατον νέον, μετὰ τοῦ ἐπίσης εὐγενεστάτου ἀνεψιοῦ του κ. Ι. Τρισουκάτου, οἵτινες εἶνε οἱ μόνοι τῶν ἀφικνουμένων ἐνταῦθα Ἑλλήνων ξεναγοὶ καὶ προστάται. Οὐδεὶς ἔμεινε ποτὲ δυσαρεστημένος ἐκ τοῦ εὐγενοῦς τρόπου των καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς συμπεριφορᾶς.

Τὴν Βάρναν ἐπισκέφθη καὶ πρότερον καὶ πολλὰκις περιέγραφα αὐτήν, ὡς καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν φιλοπροόδων καὶ φιλομουσῶν ὁμογενῶν μας Ἡδῆ ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω καὶ τοὺς ἀδελφούς Λεοντίδου ἐμπορορράπτας, ἐσχάτως ζητήσαντας νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ τῆς Φύσεως, ἕνεκα τῆς πολλῆς τῶν πρὸς τὸ φύλλον μας συμπαθείας. Κατάγονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εἶνε τεχνίται ἀριστοί, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ψυχαὶ εὐγενεστάται, χαρακτηρῆς ἀδδολοι, μοιέδαφίλιστα δὲ παντοίας περιποιήσεις.

— Βλέπομεν ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων τῶν Ἀθηνῶν, μοὶ ἔλεγον. Τῶν Ἀθηνῶν ἔπου ἐλπίζομεν προσεχῶς νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἀνὰ τὰ κεφάλαιά μας μᾶς τὸ ἐπιτρέψουν. Βλέπομεν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐργάζονται καὶ συγγραφεῖται τὸ ἰδεώδες ὄλων ἡμῶν. Καὶ αἶμα σὰς ἴδωμεν ἡλεκτρισθῆμεν καὶ δὲν εἰςεύρομεν πῶς νὰ φερθῶμεν.

Ἀπλοϊκότης καρδίας μὴ συγκρινομένη πρὸς τὸ ἐγκυδιότερον χρυσίον.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου κ. Φακάρου βιβλιοπώλου καὶ τοῦ κ. Γ. Κατινάκη, λαμπρότατου ἐπίσης φίλου, οἵτινες πάντοτε μὲ συνοδεύουσι μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου, διερχόμενον ἐκείθεν, μετέβημεν εἰς τὸ πρακτορεῖον τοῦ Τζῶν, ἐνθα ὁ φίλος πράκτωρ κ. Μαλανδράκης, κάλλιτος καὶ περιποιητικώτατος, μᾶς περιποιήθη ὅσον ἠδύνατο διὰ τοῦ μοναδικοῦ καὶ εὐγενοῦς τρόπου του, ἀποκτηθέντος εἰς Πειραιᾶ καὶ εἶτα μετέβημεν εἰς τὴν παραλίαν, ἐνθα ἡ θάλασσα ἀγρίως ἐμαίνετο μετὰ τοῦ ἀνέμου κατὰ τῶν ἀκτῶν. Πελώρια κύματα συνεχροῦντο μετὰ πατάγου, μεταβαλλόμενα εἰς ἐξηγριωμένον ἀφρόν, ἡ θάλασσα ἐδῶε θορυβωδῶς, τὰ δὲ πλησίον ἡμῶν κύματα ἀνύψουν τὴν λέμβον καὶ τὴν κατεβίβαζον ἐν ταύτῃ ἀποτόμως, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀνέλθῃ ἢ νὰ κατέλθῃ. Ἐν ταύτῃ ἐχίονιζε καὶ τὸ ψῆχος ἤρχετο μετὰ τοῦ ἀνέμου καὶ μᾶς περιέλουεν αὐθαδῶς.

— Μὲ τοιοῦτον καιρὸν θὰ φύγῃς, κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγουσιν οἱ φίλοι ἀπελπιστικῶς.

— Τί νὰ κάμω; πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

— Τί νὰ σὰς εἴπω, μοῦ λέγει ὁ κ. Φάκαρος, δὲν ζηλεύω τὸ ταξείδιόν σας.

— Λοιπὸν χαίρετε καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.

— Καλὸν ταξείδιον! Καὶ νὰ μᾶς γράψῃς.

Ταῦτα ἐλέγθησαν ἐν ταχύτητι, διότι ὁ λεμβοῦχος ἐφώναζεν, ὅτι θὰ σπάσῃ ἡ λέμβος του καὶ πη-

ῆσας ἐντός, διεπεραιώθη μετὰ πολλοῦ χρόνου καὶ κόπου εἰς τὸ πλοῖον, ὅπερ ἴστατο μακρὸν. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ἦτον ἡ «Ἀφροδίτη» παλαιὸν ἀτμόπλοιον τῆς εταιρείας Τζῶν-Μάκ-Δουάλ, ὅπερ ὁμῶς φημίζεται διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὸν καλὸν μηχανισμόν του. Περὶ τὴν ἡμ. ὥραν ἀπῆλθον μὲ αρκετὰ μεγάλην τρικυμίαν, ἀλλὰ περὶ τὸ μισονύκτιον ὁ ἀνεμὸς ἐκόπασε καὶ ἐταξιδεύσαμεν ὠραιότατα μέχρι τῶν Καβακίων, εἰσὸς τοῦ Βοσπόρου, ἔπου ἐφθάσαμεν περὶ τὴν ἡμ. ὥραν τῆς πρωίας.

Μετ' ὀλίγον ὄλος ἐκείνος ὁ ὠραιὸς χώρος πρὸ τῆς κωποπόλεως ταύτης, ἐπληρώθη ἀπὸ παντὸς εἶδους ἀτμοπλοίων καὶ ἱστιοφόρων. Πᾶν σκάφος τὸ ὅποιον ἐρχεται εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἢ καὶ ἐξέρχεται, ὀφείλει νὰ σταματήσῃ ἐνταῦθα, ἵνα ἐπιθωρηθῶσι τὰ ἔγγραφα του. Δυστυχῶς ὁμῶς ἐπειδὴ τὴν προτεραίαν εἶχε γίνῃ ὑποπτον κρούσμα πανώλους εἰς τὴν Κων]πολιν, ὀφείλον πάντα τὰ πλοῖα νὰ σταματήσωσιν ἐνταῦθα, ὅπως ζητήσωσι τηλεγραφικῶς ὁδηγίας περὶ τοῦ πρακτοῦ παρὰ τῶν πρακτορείων των. Ἡμεῖς περὶ τὴν μεσημβρίαν διετάχθημεν νὰ αποβιβάσωμεν τὴν ἐπαύριον πρῶτον τὸ διὰ τὴν Κων]πολιν φορτίον μας καὶ τοὺς δι' ἐκεῖ ἐπιβάτας καὶ νὰ φύγωμεν ἀμέσως διὰ Πειραιᾶ χωρὶς νὰ προσεγγίσωμεν εἰς Κων]πολιν. Ἡ εἰδησις αὕτη μᾶς ἐφάνη καὶ καλὴ καὶ κακὴ καὶ πάντες πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐθεώμεθα τῆς ὠραιᾶς φύσεως τοῦ Βοσπόρου μετὰ τῆς μαγευτικῆς καλλονῆς τῶν πέριξ τοπίων, ἀτινα φαίνονται ἔσσαν προσετα, ὥστε νομίζετε ὅτι σὰς ὀμιλοῦσι καὶ σὰς προσκαλοῦσι παρ' αὐτοῖς, ὅτι φωνὴ ἀγρία ἐκ τινος λέμβου μᾶς προσκαλεῖ νὰ στελιώμεν ἐξωθὶ ἄνθρωπον νὰ παραλάβῃ τηλεγράφημα.

Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε νὰ μεταβῶμεν ἀμέσως εἰς Κων]πολιν, διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔθεσε κἀθαρσὶν διὰ τὸ ὑποπτον τοῦτο κρούσμα, εἰς τὰς ἐκ Κων]πόλεως προλεύσεις.

Πολὺ περιέργως καὶ ὑποπτος μᾶς ἐφάνη ἡ εἰδησις αὕτη.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ἢ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ

ΙΚΡΟΝ ἀπόσπασμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, διηκούμενον ὑπὸ τοῦ στατηγῆ τοῦ Ταβουρῶ, εἶχε λάβῃ θέσιν κατάλληλον διὰ νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἀνὰ τὰ ὄρη κατεσκευασμένους Ἰσπανούς.

Ὁ Ταβουρῶ οὗτος ἦτο ἀληθῆς ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. Συνταγματάρχην ὄντα ἐν Ζεμαπ, τὸν εἶδον, ἐνῶ ἐπολέμει, πληγωμένον εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος καὶ ἐμπλεων αἵματος νὰ ἐξάγῃ φάλην Σωτέρν καὶ νὰ πίνῃ ἀπαθῶς. Μετὰ δὲ τὴν μάχην ταύτην εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ὡς ἡ παράδοσις λέγει, κεκομμένος εἰς τέσ-

σαρα τεμάχια, τὰ ὅποια ἐκόλλησαν οἱ ἱατροὶ ἐπιμελῶς μὲ ἐν ἀνώτερον παράσημον, καὶ τὰ τέσσαρα ταῦτα τεμάχια εἶχον ἀποτελέσῃ ἐκ νέου τὸν ἀτρίμητον στρατιώτην τοῦ Νερβίντεν.

Ὁ στρατηγὸς οἰκογένειαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' ὠμοίαζε πρὸς συνεσταλμένον μέγαν βούν, ἀναπολῶντα τὰς ἀναμνήσεις του. Ὡς φαίνεται, εἶχεν ἀγκιπῆσει καὶ κλαύσει. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν του ἡγάπα ἕνα νέον ἀξιωματικόν, τὸν Ἀλράδον, ὃν εἶχε ψυχολογήσει ἀπὸ τῆς ὄρχῆς τῆς ἐκστρατείας. Τὸν ἐπροπτάτευεν ὡς υἱόν του, διότι ἦτο καλὸς καὶ γενναῖος, πρόθυμος εἰς πᾶσαν θυσίαν καὶ ὠραιότερος ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν του.

Οὗτος ἀρ' ἐτέρου ἐθιμάζε τὸν στρατηγόν του. Ἐνίοτε δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης πολλακίς εἶδον τοῦτον ἰστάμενον μὲ τὴν σπάθην εἰς χεῖρας καὶ παρατηροῦντα τὸν στρατηγόν του μαχόμενον. Ἦγαπῶντο τέλος χωρὶς ποτε, νὰ εἴπωσι τίποτε ἀλλήλοις. Ἀλλ' ὁ Ταβουρῶ ἦτο δίκαιος καὶ αὐστηρὸς. Δὲν τῷ συνεχώρει τὰ σφάλματά του, τὸν ὠθεῖ δὲ εἰς πάντα κίνδυνον καὶ τοῦτο ὅπως τὸν μᾶθη νὰ κερδίῃ τὰς ἐπωμίδας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

Ὁ Ταβουρῶ ἵνα μὴ χάσῃ πολλοὺς ἀνδρας εἰς τὴν μάχην ταύτην, ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος, ἵνα τὸν ὠθήσῃ πέραν τοῦ ποταμοῦ. Τινὲς τοῦ ἐπιτελείου τῷ παρετήρησαν, ὅτι ἔχουσι μεθ' ἑαυτῶν διακοσίας σπολάς Ἰσπανῶν καὶ ὅτι ἐν ἐγνώριζον τὸ σύνθημα, θὰ ἠδύναντο ν' ἀπατήσωσι τοὺς ἐχθρικοὺς σκοπούς καὶ εἰσχωρήσωσιν.

— Ναι, ἀλλὰ τὸ σύνθημα; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς ἀνησυχῶς.

Δύο ἀξιωματικοὶ ἐπροχώρησαν τότε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ εἰς τῷ λέγει:

— Στρατηγέ μου, ἐὰν θέλετε, ἀναλαμβάνω νὰ συλλάβω ἕνα σκοπὸν καὶ τὸν ἀναγκάζω νὰ μοῦ εἴπῃ τὸ σύνθημα.

— Ὅχι, δὲν εἶσαι ἐπαρκῶς εὐκίνητος, τῷ ἀπαντᾷ ὁ στρατηγός.

— Τότε ἐγώ, τῷ λέγει ὁ ἕτερος.

— Ὅχι, ἐσὲ σὲ χρειάζομαι διὰ τὴν ἐφεδρείαν, ἥτις πρέπει νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

— Τότε ἐγὼ πηγαίνω, ἐπιλέγει νέος τις λοχαγὸς μετὰ μεγάλης προθυμίας.

— Ὅχι, σὺ εἶσαι ὀλίγον κωφὸς καὶ τὴν νύκτα ἀπαιτεῖται ν' ἀκούῃ τις πολὺ καλῶς. Ποῦ εἶνε ὁ ὑπολοχαγὸς Ἀλράδος; προσέθηκε ὁ Ταβουρῶ. Μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτῶς ὃ ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸς.

— Ἐλα σὺ ἐδῶ, ἐβροντοφώνησεν ὁ κολοσσός.

Τὸν παρετήρει μετ' ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος πατρικὸν δὲ μειδιᾶμα ὑπέφωσκεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Θα ἐκτελέσης ἀπόψε μίαν ἑκτακτον ὑπερσίαν. τῷ λέγει.

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ὑπολογαγός μετὰ προθυμίας.

Ὁ Ταβουρῶ τῷ ἐξήγησε τὴν ἐπιχείρησιν, προσθέτων:

— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε τόσοσ μέγας εἰς τὸ Ἰσπανικὸν στρατόπεδον, ὅσον εἰς τὸ ὄρος.

— Οὐδαμοῦ ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τοὺς στρατιώτας σας, στρατηγέ μου, τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Βεβαίως, ὡραῖα ὠμίλησες, τῷ λέγει ὁ στρατηγός, ἀλλὰ νὰ προσέξῃς διερχόμενος τὸ ὄρος, διότι κατοικεῖται ἀπὸ πολλοὺς καὶ φοβεροὺς λύκους.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐκίνησε τοὺς ὤμους, ὁ δὲ στρατηγός τῷ παρήγγειλε διὰ τοῦ συνταγματάρχου Νταρναντῶ νὰ προσέξῃ, διότι ὅπου δὴποτε διέλθῃ, θὰ συνήντα πολυαριθμοὺς κακοὺς λύκους.

Ὁ Ἀλράδος ξηρῶς ἀπήντησεν:

— Θὰ ὑπάγω. Εἶνε καθήκον μου.

Εἶτα δὲ ὁ στρατηγός τῷ λέγει:

— Θὰ φύγῃς ἀμέσως, ὑπολογαγέ.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

Μόλις ἐπανελθὼς θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς καὶ θ' ἀνακοινώσῃς μόνον εἰς ἐμὲ τὸ σύνθημα.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

Ὁ ὑπολογαγός ἐσπευσε νὰ ἐτοιμασθῇ.

Ἐνῶ δὲ ἀνεχώρει, τὸν καταφθάνει ὁ Ταβουρῶ.

— Ἦλθα νὰ σε συνοδεύσω ὀλίγον, τῷ λέγει, διότι ἐπιθυμῶ νὰ συνειθίσῃς τοὺς λύκους.

Ὁ ὑπολογαγός ἐγέλασε, διότι ἐξελάμβανε ὡς ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα· ἀποῦ δὲ ἀνῆλθον ἐπ' ἀρκιτὸν τὸ βουνόν, ἤκουσαν κρότον φωνῶν παράδοξον, ὅστις τοὺς κατετάραξε.

Εἶνε οἱ λύκοι, τῷ λέγει ὁ στρατηγός.

— Μὰ νομίζετε, στρατηγέ μου, ὅτι τοὺς φοβοῦμαι; τῷ λέγει ὁ ὑπολογαγός.

— Τὸ πιστεύω, τῷ ἀπαντᾷ οὗτος, ἀλλὰ μήπως νομίζῃς, ὅτι καὶ αὐτοὶ σε φοβοῦνται;

Ἐσιώπησαν πρὸς στιγμὴν. Κατόπιν δὲ τῷ λέγει.

— Φόρεσε τὸν μανδύαν σου. Τὰ ὄπλα σου ἔχεις ἔτοιμα.

Ὁ γενναῖος ὑπολογαγός ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως τῷ ἔδειξε τὰς λαβὰς τοῦ ξίφους καὶ τοῦ πολικροῦ του.

Εἶτα δὲ ἀποχαιρετίζων αὐτόν:

— Λοιπὸν, θὰ προσέξῃς καλῶς, τῷ λέγει. Δὲν ἦλθα νὰ προφυλάξω ἐδῶ οὔτε τὸ δῆμα σου, οὔτε τὴν ζωὴν μου, διότι αὐτὰ δὲν ἀξίζουν τίποτε· πρόκειται περὶ νίκης καὶ αὕτη ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ· τίποτε ἄλλο δὲν ἀπαιτῶ ἀπόψε ἀπὸ σέ, εἰμὴ τὸ σύνθημα. Ἦννόησες; Μοῦ χρειάζεται πάση θυσίᾳ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην παρετήρησαν ἀλλήλους, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς μετὰ ὕφους θετικοῦ:

— Θὰ τὸ ἔχετε, τῷ λέγει καὶ ἀπῆλθεν.

Ἐνῶ ὁ ὑπολογαγός ἔβαινε πρὸς τὸ ὄρος, ὁ στρατηγός μετέβαινε νὰ κοιμηθῇ ἢ δὲ οἰκία, τὴν ὅποιαν πρὸ δώδεκα ἡμερῶν κατώκει, ἦτο παλαιὰ τις ἡμιερείπωμένη μονή, ἣς εἶχε καταλάβει δωμάτιόν τι τοῦ ἀνω διαμερίσματος. Κάτωθι διέμενον οἱ ἀξιωματικοί.

Μόλις φθὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἦνοιξε τὸ παράθυρον, ἦναψε σιγάρον καὶ παρατηρῶν πρὸς τὰ ἔξω αὐτοῦ δάση καὶ βουνά, ἐσκέπτετο τὸν γενναῖον ὑπολογαγόν του.

— Οἱ λύκοι. . . Οἱ λύκοι. . . ἐψιθύρισε, ἐὰν δὲν τὸν ἐμποδίσουν, θὰ ἔχω τὸ σύνθημα.

Καὶ ἀποῦ ἐπ' ἀρκιτὸν ἐσκέπτετο, ἐδημίτισε ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τοῦ δωματίου του. εἶτα ἐκλείσε τὸ παράθυρον καὶ κατεκλίθη.

Ἄλλ' εἶδε φοβερὸν ὄνειρον, ὅτι εὕρισκετο εἰς μάχην, ὅτι παρεκίνει διὰ λόγων πατριωτικῶν τοὺς στρατιώτας του εἰς ἐπιθεσιν, ὅτι ἡ μάχη ἐπὶ τέλους ἐκινδύνευε καὶ ὅτι πανταχοῦ ἀνεζήτει τὸν ὑπολογαγόν του, ὃν οὐδαμοῦ ἀνεύρισκεν καὶ αἱ φωναὶ του ἀντήχουν εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου του.

Δύο ὥραι εἶχον παρέλθει καὶ εἶχεν ἐξυπνήσει τεταραγμένος. Διὰ τῆς θυρίδος ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καθαρὸς ἐν τῷ μέσῳ γλυκυτάτου ἀστροφέγγυτος στερεώματος. Ἡ δὲ σελήνη ἐφώτιζε ζωηρῶς τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ.

Ἐκ νέου ἤρξατο νὰ σκέπτεται καὶ ἐνῶ μετὰ μίαν ὥραν ἠτοιμάζετο νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἐτέραν πλευράν, αἰφνιδίως τὸ παράθυρον ἀνοίγεται βιαίως καὶ ἀμέσως κάποιος εἰσέρχεται ἐν εἶδει ζωηρᾶς πνοῆς, ἀνακράζων «Ρέους», ὁ δὲ στρατηγός ἀποτόμως ἐγειρεται, ἀναζητεῖ τὸν εἰσελθόντα, τὸν ὀμιλήσαντα, ἀλλὰ παραδόξως οὐδὲν βλέπει.

— Περὶεργὸν πρᾶγμα, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ Ταβουρῶ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἦτο αὐτός, διότι δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἐπανελθῇ, ἀλλ' ἐν τούτοις ἤκουσα τὴν φωνὴν του. . .

Ἀνεζήτησεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐσκέφθη, τίς ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ τίς ἐξεστόμησε τὴν λέξιν «Ρέους»;

Παρετήρησε ἔξω πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἡ βαθυτάτη νύξ δὲν τῷ ἀπῆντα. Μετ' ὀλίγην δὲ σκέψιν:

— Ἔστω, εἶπε, θὰ ἴδωμεν. Εἰς τὸ καθήκον!

Μετ' ὀλίγον τὸ στρατόπεδον ἐτέθη ὄλον εἰς κίνησιν.

— Πρέπει νὰ ἐκκινήσωμεν λέγει ὁ Ταβουρῶ

εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, ἐνῶ ἡ φυσιογνωμία ἐπεδείκνυε τι ἀνησυχητικόν. Πλησιάζων δὲ τὸν Νταρναντῶ.

— Ἐχω τὸ σύνθημα τῷ λέγει. Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

— Εἶε τὸ «Ρέους» τῷ λέγει, μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς θαλάσσης εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ταρραγώνης. Πρέπει νὰ ἐκκινήσωμεν ἀμέσως καὶ νὰ διέλθωμεν ταχέως τὰ φυλακεῖα.

— Ἀλλὰ πῶς ἐλάβατε τὸ σύνθημα; τὸν ἐρωτᾷ μετ' ἀνησυχίας ὁ Νταρναντῶ.

— Διὰ τοῦ Ἀλράδου, ἀπαντᾷ ὄλως ὠχρὸς ὁ Ταβουρῶ.

Ὁ συνταγματάρχης ὅστις ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Ἀλράδος δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ, παρετήρησε μετ' ἀπορίας τὸν στρατηγόν.

— Τοῦτο σὰς ἐκπλήττει ἴσως, συνταγματάρχα μου, τῷ λέγει ὁ Ταβουρῶ.

— Ὡς γνωρίζετε, τίποτε δὲν με ἐκπλήττει, τῷ ἀπαντᾷ ἐτοιμῶς ὁ συνταγματάρχης, ἀλλὰ. . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην ποιμὴν τις προσέρχεται ἐσπευσμένως καὶ καταθέτει πρὸ αὐτῶν μέγα τι δέμα.

— Τί εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ ἀνησυχῶς ὁ στρατηγός.

Ὁ ποιμὴν ἀνοίγει τὸ δέμα καὶ τοῖς δεῖκνυει μετὰ συγκινήσεως μίαν χρυσὴν ἐπωμίδα, ἐν ξίφος, μίαν στολὴν ἐσχισμένην καὶ αἰμόφυρτον, καὶ τεμάχια παντελονίου.

— Εἶνε τοῦ Ἀλράδου, εἶπεν ἀμέσως ὁ στρατηγός βλέπων αὐτά, εἶναι τοῦ Ἀλράδου, τοῦ θεοῦ υἱοῦ μου, τὸν ὅποιον οἱ λύκοι κατεζέσχισαν. Εἶτα δὲ ἐν ὀλίγοις τοῖς ἐξήγησεν πῶς ἔμαθε τὸ σύνθημα, χωρὶς νὰ ἐννοεῖ πῶς ὁ Ἀλράδος τῷ ὠμίλησεν, ἀποῦ εἶχε φονευθῇ.

— Νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ ἀμέσως, στρατηγέ μου, τῷ λέγει ἀμέσως ὁ Νταρναντῶ, ὅστις κατέγινε ὀλίγον εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχολογικά.

Ὁ Ἀλράδος ἀνεχώρησε χθὲς τὸ ἑσπέρας τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ τέταρτον. Τὴν ἐνδεκάτην εὕρισκετο ἤδη πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε τὸ σύνθημα. Εἰς τὰς δύο ἐπέστρεψε πρὸς ὑμᾶς, εἰς τὰς τρεῖς οἱ λύκοι τὸν κατέφαγον. Ὁ γενναῖος στρατιώτης μας μὴ δυναθεὶς νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ σῶμά του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμῆλλε ν' ἀπεθάνῃ, τὸ δεύτερόν του ἐγὼ ὄηλαδὴ ἢ ψυχὴ του ἀπεσπίασθῃ ἐκ τοῦ σώματος, ὅπως σπεύσῃ νὰ σὰς μεταδώσῃ τὸ σύνθημα «Ρέους».

Πάντες ἔκαμνον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, δεηθέντες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του.

Ὁ δὲ στρατηγός ἀποκαλυπτόμενος λέγει πρὸς τὸν συνταγματάρχην μετὰ φωνῆς ἐντόνου καὶ καθαρᾶς.

— Ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας, συνταγματάρχα, νὰ ἀναφέρῃς εἰς πρώτην ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ τὸ μοναδικὸν τοῦτο παράδειγμα τῆς ἀφοσιώσεως καὶ κειθαρχείας καὶ ὅτι ἐν γνώσει ὁ ὑπολογαγός Ἀλράδος ἀπέθανεν ὡς ἦρος!

Ἀπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπεκαλύφθησαν ἐκ συγκινήσεως καὶ παρετήρουν τὸ ὄρος, ὕπερ τῆ βοήθειᾳ τοῦ ἦρωος ἐκεῖνου ἐμελλον ἤδη νὰ διαβῶσιν ἀναιμάκτως.

Ὁ δὲ Ταβουρῶ ἀποῦ ἀπέμαξε πικρὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἔστυρε τὸ ξίφος του ἐκ τῆς θήκης καὶ βαίνων εἰς τὸ καθήκον, τοῖς εἶπεν:

— Ἐμπρός!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Φ. Π.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Τί χάρι καὶ τί ὠμορφιά, ὅταν ὁ ἥλιος βγαίῃ καὶ ἀρχίσει νὰ ροδίξῃ μετὰ πολὺ βαθεῖα στεφανωμένος σύννεφα, γλυκὰ νὰ σε θερμαίνῃ ἀπάνω στὴ βουνόραχ, ψηλὰ στὴ θεμωνιά.

Μακρὰ ν' ἀπλώνῃ κάμπος μὲ πράσινη στολὴ, ἢ φύσι νὰ γιορτάξῃ μὲ γέλοια μὲ χαράς νὰ τῆνε φάλλουν τὰ πουλιὰ μ' ἐλόγλυκεια φωνή. Στὴν ἐσοχὴ, ἄχ! πόσο ἀνοίγουν ἡ καρδιάς.

Κι' ὅταν ψηλώσῃ ὁ ἥλιος καὶ μεσημέρι φτάσῃ, κοράκια γύρω κρᾶζουν σὲ δύστυνο ψαφίμι, ποῖδ' πρῶτο νὰ χωμῆξῃ κομμάτι νὰ τ' ἀρπάξῃ, ἐνῶ γεράκι τὸ νοεῖ καὶ χύνει σὰν ἀγρίμι.

Δυστυχημένος γάϊδαρος στοῦ χωραφιοῦ τὴν ἄκρην στὸν ἥλιο μέσα στέκεται δεμένος ἀπ' τὸ πόδι καὶ κρυφοβλέπει μ' ἕνα: ἄχ, μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ παρέκ: τὸ χορτάρι ποῦ τρώει ἕνα βῆδι.

Πρὸ κάτω δαμαλακὶ βοῦζέει μὲ γέλοια ἐκείνη ὅμως τὸ κλωτσᾷ, γιὰτὶ τὴν πιπιλλίζει: καὶ μὲ στὴ μέση μιάς σκληρῆς (1) μ' ἐκείνη τὴν πυράδα κοπάδι ἀπὸ γίδαις, περὶχαρο βοσκίζει.

Σ' ἄλῳν μέσα χωρικός, γεμάτο ἀπὸ κριθάρι, τὸν τζιτζυρα ποῦ κελαδεῖ, ἀκούει μὲ κερὰρι κ' ἐνῶ σκυρτὸς τὸ φτυάρι του βουτᾷ καὶ λιγνίζει ρίχνει τὸ μᾶτι κάποτε στὸ γυῖο του ποῦ ποτίζει.

Κι' ἀπ' τὰ ψηλὰ σὲ ρεματιὰ γεματὶ ἀπὸ πλατάνια πελώρια καὶ θεόρατα, νὰ φτάνουν τὰ οὐράνια, κακκάρισμα ἀκούγεται. ποῦ κάνουν οἱ βατράχοι καὶ τοῦ νεροῦ ὁ κρότος π' ἀφίνει πίσω βράχου.

Πρὸ κάτω ἀπ' τὸ ποτάμι, σὲ πόρτα ξασπρισμένη μιάς μαντρισιᾶς χερσικεπῆς, ξανθεῖα χωριατοπούλα καμαρωτὰ τ' ἀγόρι τῆς καὶ μὲ καρδιά νοιγμένη τὴ βόκα βλέπει νὰ σκορπᾷ, ποῦ γέθει ἡ κυρούλα.

Στὰ πσινα ἐνὸς τοίχου, ἀπάνω στὰ χαλίγια μαλόουνε δύο πετεινοὶ καὶ πάππιας κολυμποῦνε σὲ μαλλιασμένη γούρνα καὶ ἀπ' ἀντικρῶ ὀρνίθια, ἀντάμα μὲ τὴ μάννα τους, σαυράδι κωνηοῦνε.

Κοπέλλαις λιγερόδροσε μὲ στάμνες εἰς τὸν ὄμο στὴ βούση πάνε κ' ἔρχονται νὰ φέρουν νερό, κ' ἐκεῖ σὰν πεταλοῦδαις ποῦ τρέχουνε, στὸ δρόμο ταῖς ρίχνει ὁ ἀγαπητὸς φιλάκι τρυφερό.

Σιγὰ ὁ ἥλιος χάνεται καὶ γέρνει ἀπ' τὸ βουνὸ τὸ «angelus» ἀκούγεται στὸ ἅγιο κκλησιδάκι ἢ κουκουβάγια ντιλαεῖ κρυμμένη στὸ βραχάκι καὶ ἡ νύχτα ὀλοένα κοιμίζει τὸ χωριό.

Ἐν Ἐπισκοπιῶ Σέρρον 1899.

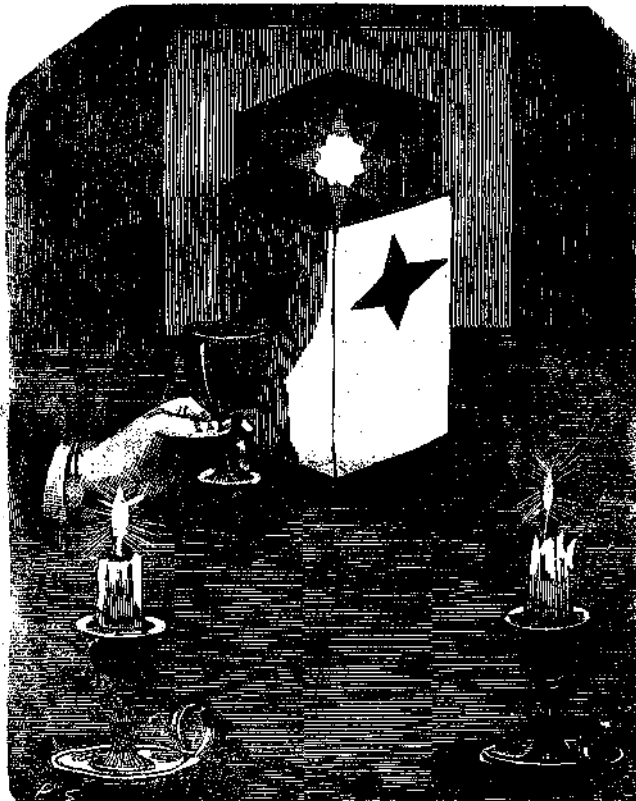
Μίλων Βετῆλης

(1) (Σκληρὴ) = μικρὰ περιφέρεια βραχόδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ο ΤΡΙΧΡΟΥΣ ΑΣΤΗΡ

Λάβετε τεμάχιον γονδρού χάρτου και διπλώματε αυτόν ελαφρώς και καθέτως εις δύο· και έν εν τή μιᾷ πλευρᾷ αὐτοῦ περικόψατε ἀστέρα καθέτως μετέσπασας πλευράς, έν δέ τή ἑτέρα περικόψατε ἑμοίως ἕτερον ἀστέρα διαγωνίως πρὸς τὸν πρῶτον. Τὸ κέντρον τοῦ σχήματος εὐρίσκατε διὰ τῆς δικατομῆς τῶν διαγωνίων.

Τὸ οὕτως ἐτοιμασθὲν χαρτόνιον θέτετε ἐπὶ τραπεζῆς ἐνώπιον τεμαχίου τετραγωνικοῦ χάρτου προσηλωμένου ἐπὶ τοῦ τοίχου και ἐναντι δύο ἀνημμένων κηρίων, ὡς δείκνυται έν τῇ προκειμένη ἡμετέρᾳ εἰκόνι. Θὰ προσπαθήσητε ἑμὲς νὰ κανονίσητε τὴν σύμπτωση τῶν σκιῶν τῶν δύο ἀστέρων, οὕτως ὥστε νὰ συμπίπτωσιν ἐπὶ τοῦ τοίχου ὀκταγωνίαιως. Ἐάν δὲ ἤδη θέσητε πρὸς τοῦ ἐνὸς ἀστέρος τοῦ χαρτόνιου ἐγχρωμον ὑαλον ἢ ποτήριον με περιεχόμενον πράσινον, έν παραδειγματι, θ' ἀπολούσητε ἐπὶ τοῦ τοίχου τρίχρουν ἀστέρα και οὕτως αἱ γωνίαι θὰ ὡσπιν ἐναλλάξ κόκκιναι και πράσιναι με ὀκτωγώνιον λευκὸν εἰς τὸ κέντρον ἀστέρα.

Ἐάν ἀντικαταστήσητε τὸς ἐγχρώμους ὑάλους ἢ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου, θὰ ἔχητε ποικιλοχρώμους ὡραίους ἀστέρας.

Τὸ προκείμενον πείραμα εἶνε τόσο ὡραῖον φαινόμενον, ὅσον και διασκεδαστικὸν παίγνιον.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΔΙΑ ΝΑ ΕΧΗ ΤΙΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΡΕΞΙΝ

Εἶνε πολλαὶ αἱ ἀφορμαὶ αἱ τεινουσαι εἰς τὴν παῦσιν τῆς ὀρέξεως δηλ. τοῦ τρώγειν μετὰ διαθέσεως. Πᾶσαι ὁμως αἱ ἀφορμαὶ αὗται εἰς ἓνα τεινουσι σκοπὸν, τὴν πρόκλησιν τῆς κακοδιαθεσίας. Ἡ δὲ κακοδιαθεσία οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κακοχυμία, καταστροφή τῆς ὁμαλῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ἥτοι ἀδιαθεσία ἀπόλυτος.

Δέον λοιπὸν, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὀρεξιν νὰ τρώγωμεν, ν' ἀποφεύγωμεν τὰς προκαλούσας τὰς ἀφορμὰς· δυσσρεσκειῶν αἰτίας. Ἐπειδὴ δὲ αὗται εἶνε πολλαὶ ἐκούσιναι και ἀκούσιναι, ἐσωτερικαὶ και ἐξωτερικαὶ, σιφνιδία και ἀπότομοι, ἀπροσδόκητοι και ἀπερίοριστοι, φυσικῶς δὲ ἀδύνατον νὰ τὰς προλάβωμεν, έν μόνον πράγμα δύναται νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὰς συνεπειὰς τούτων, ἥτοι τῆς κακοδιαθεσίας, ἢ ἐντελῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς τύρβης και τῶν θλίψεων και εἰ δυνατόν, τὸ ταξειδεύειν!

Ὁ ἰατρός σας.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΒΑΦΗ ΧΡΥΣΟΚΙΤΡΙΝΗ

Ἀφοῦ λάβετε φλοιούς τινὰς κρομμύων, θέατε αὐτοὺς ἐντὸς γύτρας και βράσατε μετὰ ὕδατος κοινοῦ ἢ ἂν θέλετε καλεῖτερον, βροχείου.

Οὕτω προετοιμάζετε βαφὴν κιτρινήν ὡραιότητα και χρυσιζούσαν, κατάλληλον μόνον πρὸς βαφὴν μετάξης και μαλλίων, ἅτινα προηγουμένως ἐμβαπτίζετε ἐντὸς διαλελυμένης στυπτηρίας (στύψης) και ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ. Μετὰ τὴν προπαρασκευὴν λοιπὸν ταύτην, ἐμβαπτίζετε τὰ πρὸς βαφὴν και ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ εἰς σκιερὸν τόπον.

Οὕτως ἔχετε χρῶμα ἀναλλοίωτον και ὡραῖον.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΥΝΑΠΙΣΜΟΥ

Λάβε κοσσόν τι ἀλεύρου και ὀλίγον συναπόσπορον ἄρτι τετριμμένον, ζύμωσον δι' ἀσκετοῦ ψυχροῦ ὕδατος. ἵνα γίνῃ πολτός και ἐπίστρωσον ἐπὶ πανίου, ἐκτάσεως παλάμης· ρίψε κόνιν τετριμμένου συναπόσπορου και ἂν θέλῃς νὰ γίνῃ ἰσχυρότερον, πρόσθε· και ὀλίγην κόνιν πεπέρεως και ἐπίθεσον.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Τὸ μὴ ὀρθῶς σκέπτεσθαι και ἡ ἀχαριστία ἐμοῦ, ἐπιφέρουσι τὰ μεγαλειότερα ἐγλήματα, διότι εἰς ἀμφοτέρα λείπει ἡ συνείδησις, ἡ αἰδῶ ὡς και πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα.

Ἡ χειρίστη ἐξουσία εἶνε ἡ τῶν ἀρχόντων, οἵτινες τὸν λαὸν θεωροῦσιν ὡς κτῆμα τῶν ὀρέξεων των.

Ο ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΥΣ

ΜΙΑ ΗΥΕ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΝΕΚΑ του περιέργου και πρωτοφανούς χρονολογικού τούτου γεγονότος, δημοσιεύωμεν εν τῇ «Φύσει» τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν αὐτόππου μάρτυρος.

«Ἦτο μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κατέγων τὸ σύνθημα τῆς φοιτητικῆς φρουρᾶς, προχωρῶ. Ἐρημία εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Αἱ λεπταὶ σταγόνες τῆς βροχῆς πίπτουν διαρκῶς. Κροτοῦν τὰ βήματα δύο ὑπαξιωματικῶν εἰς τὴν ἐναντίον ἐξώθυρον τοῦ κ. Θεοτόκη. Κανεῖς ἄλλος κρότος δὲν ἀκούεται εἰς τὴν μεγάλῃν λεωφόρον. Τὸ φῶς τῶν φανῶν ὠχρὸν, ἀντανιαλᾶ ἐπάνω εἰς τὰ νερά τοῦ δρόμου. Φθάνω εἰς τὸ στόμιον τοῦ φοιτητικοῦ κήπου παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γλάδστονως.

Δύο σκιαὶ μοῦ φωνάζουν. — Ἄλτ! τίς εἶ; — Ἐγὼ τὸ σύνθημα ἀπαντῶ. — Εἰπέ το. — Ἰών - Ἰάσων. — Ἐμπρός. Προχωρῶ παρὰ τὰ Προπύλαια. Ἄλλοι δύο σκιαὶ με σταματοῦν. Ἐπαναλαμβάνω τὸ σύνθημα καὶ μοῦ ἀνοίγεται ἡ δίοδος Φθάνω εἰς τὰ προπύλαια. Βιεγμένη ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ λάμπουσα ἡ γυμνὴ σπάθη νεκροῦ φρουροῦ τῶν προπυλαίων, μία σάβη πυροβολικοῦ μακρᾶ, με σταματᾶ. Εἰδοποιῶ, ὅτι ζητῶ τὸν κ. Φρούραρχον.

ΤΟ ΦΥΛΑΚΕΙΟΝ

— Ἀρχιφύλαξ! — Παρών! Προσέρχεται εἰς φοιτητῆς μετὰ τὴν ὀμβρέλλαν του. Ὁ σκοπὸς τῶ ἀνακοινῶ μυστικῶς τὴν ἀφίξιν μου. Διαταγαὶ διασκορπίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ ἓνα μακρὸν ἀδιάβροχον μανδύαν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχεται τὸ ἡμισυ μιάς κεφαλῆς καὶ δύο πεταχτοὶ μύστακες. Εἶνε ὁ φρούραρχος. Στέκεται ἀκίνητος καὶ διατάσσει. Ἐκάστη του λέξις θέτει εἰς κίνησιν ὑπασισταίς, ἀρχιφύλακας, διαγγελεῖς. Οἱ φοιτηταὶ στέκονται ἔμπρός του ἀκίνητοι μετὰ τὴν χεῖρα στρατιωτικῶς ὑψωμένην εἰς τὸν πῆλον. — Διατάξατε κ. φρούραρχε. — Ἐκοινοποιήσατε τὴν διαταγὴν εἰς τοὺς λόχους; — Μάλιστα κ. φρούραρχε. — Ἐξετελέσθη; — Μάλιστα κ. φρούραρχε. — Νὰ εἰδοποιηθῶσιν οἱ λόχοι, ὅτι μετὰ 10 λεπτὰ θὰ ἐνεργήσω ἐπιθεώρησιν. Ὅπισθεν τοῦ φρουράρχου ἀκίνητοι, ἀγάλματα, μετὰ τὴν πλάτην κολλημένην εἰς τὸν τοῖον στέκονται οἱ σαλεπιτζήδες, οἱ τροφοδόται τῆς φρουρᾶς. Θεωροῦνται ὡς προσκεκολλημένοι στρατιῶται. Δύο ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἐσω θύρας καὶ δύο ἀπὸ τὸ

ἀριστερὸν. Τὰ μπρίκια καὶ φαναράκια τῶν ἐν τάξει. Ὁ φρούραρχος ἐξακολουθεῖ διατάσσει, κινῶν μετὰ τὸν νεῦμα τὸν πολὺπλοκον μηχανισμόν τῆς φρουρᾶς. — Οἱ φρουροὶ τῶν Προπυλαίων διατί εἶνε εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν; Νὰ ἀραιωθῶν, ἀρχιφύλαξ! — Ἀμείψως. — Δὲν εἶνε στάσις φρουροῦ αὐτὴ ἐκεῖ. Νὰ τοὺς ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν, ἀρχιφύλαξ. — Μάλιστα κ. φρούραρχε.

ΠΡὸ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΥ

Ὁ ἀρχιφύλαξ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἀνακοινῶ εἰς τὸν φρούραρχον τὴν ἀφίξιν μου. Ὁ φρούραρχος μετὰ πλησιάζει μετὰ τὸν μεγάλον του ἀδιάβροχον μανδύαν. Εἶνε ὁ κ. Ἀντώνιος Λουκιανός, τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας, ἑφεδρὸς ὑπαξιωματικὸς κατὰ τὸν πόλεμον, γνωστὴ φοιτητικὴ φυσιογνωμία, μορφὴ ἀρκετὰ στρατοκρατικὴ. — Εἶσθε δημοσιογράφος; — Μάλιστα κ. φρούραρχε. — Ζητεῖτε πληροφορίας ἢ ἔρχεσθε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς φρουρὰς; — Τὸ δεύτερον. — Εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν φρουρῶν, ὥστε δύνασθε νὰ μᾶς ἀκολουθήσατε.

Καὶ ἀνοίγεται ἡ μεγάλη σιδηρὰ θύρα ἡ ἀγούσα πρὸς τὰς σχολὰς τῆς Φιλολογίας. Οἱ φρουροὶ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς. Ὁ φρούραρχος περνᾶ μετὰ τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ μετὰ τὸν διαγγελεῖα, ὀπλισμένον μετὰ βραχύκανον γκαρ. Ρίπτει ἐν βλέμματι εἰς τοὺς φρουρούς, τοὺς κάμνει μίαν ἐρώτησιν καὶ προχωρεῖ. Εἰς τὴν δευτέραν αἰθούσαν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς εἶνε ὁ θάλαμος τοῦ ἐνὸς λόχου.

Εἰς τὸν 1ον ΛΟΧΟΝ

Προσοχὴ! ρήγγυται μία κραυγὴ καὶ ἀκούεται ποδοβολῆ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν θρονίων. Ἐξήντα φοιτηταί, συνταχθέντες αὐθιρῶ ἐπὶ τῶν θρονίων, στέκονται ἀκίνητοι καὶ χαιρετῶντες. Ὁ ἐπιλοχίας ἔρχεται πρὸ τοῦ φρουράρχου. — Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω κ. Φρούραρχε. ὅτι οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου μου εἶνε παρόντες. — Προσκλητήριον κατὰ διμοιρίας! Νὰ ἔλθουν οἱ διμοιρίται. Προσέρχονται οἱ διμοιρίται καὶ ἀναφέρουν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς διμοιρίας τῶν εἶνε παρόντες. — Ἀσθενεῖς ἔχετε; ἐρωτᾷ ὁ φρούραρχος τὸν ἱατρὸν τοῦ λόγου. — Μάλιστα δύο. — Καὶ ἀπὸ τί πάσχουν; — Ἀπὸ πυρετῶν. — Νὰ ἐξαιρεθῶν τῆς φρουρᾶς ἐπιλοχία. — Δὲν θέλουν, κύριε φρούραρχε! — Πῶς δὲν θέλουν; Τὸ διατάσσω. — Μάλιστα. — Μήπως εἶνε κανεῖς ἀσθενής ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τὸ κρύπτει; Νὰ μοῦ τὸ εἰπῆ ἀμέσως. — Οὐδεὶς! Ἀκούεται μία ὀμβρονητία φωνῶν.

Εἰς τὸν 2ον ΛΟΧΟΝ

Μεταβαίνομεν εἰς τὸν 2ον λόχον, στρατιωτικῶς ἐκτεταμένον εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Ἱατρικῆς, ἔξωθεν τῆς ὁποίας εἶνε ὁ ἀνδριάντα τοῦ Ρήγα. Ἀνηγγέλλη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ διαγγελεῖως, ὅτι ὁ φρούραρχος ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐπιθεώρησιν. Ἡ θύρα ἀνοίξασα μᾶς ἀπεκάλυψεν ὀλόκληρον λόχον συντεταγμένον κατὰ τετράδας καὶ ἐν στάσει προσοχῆς. Εἰς τὴν πρώτην τετράδα διακρίνεται εἰς ρασοφόρος. Εἰς τὴν τρίτην ἐπίσης. Ἀντὶ τῶν ὀπλων, τὰ ὁποῖα ἀναπαύονται εἰς τὴν ζώνην ἀφανῆ, ἀκούμ-

δοῦν κατὰ γῆς αἱ ὀμβρέλλαι καὶ τὰ μπαστούνια μετὰ τοὺς λεπτοὺς τῶν ὑποκοπᾶνους. Ὁ φρούραρχος προχωρεῖ εἰς τὸ κενὸν μέρος τῆς αἰθούσης. Ἐρωτᾷ ἓνα νεαρὸν φοιτητὴν πρωτοετῆ, ἱστάμενον εἰς τὸ βάθος: — Τί εἶσαι σύ; — Θαλαμοφύλαξ. — Τὰ καθήκοντά σου τὰ γυρίζεις; — Μάλιστα. — Καλὰ θὰ σὲ ἐρωτήσω. Ὁ συσσιτιάρχος ποῦ εἶνε; — Παρών! — Εἶνε τακτικὴ ἡ τροφὴ τῶν ἀνδρῶν, συσσιτιάρχα; — Μάλιστα κ. φρούραρχε. — Καὶ ἀπὸ τί συνίσταται; — Ἀπὸ... ἀπὸ σαλέπι καὶ κουλούρια.

Ὁ φρούραρχος μειδιᾷ. Ἀκούει ὅμως γελῶντα ὑποκόφως καὶ κάποιον ἐκ τῶν φοιτητῶν καὶ στρέφεται ὀπίσω. — Ὁ τρίτος τῆς δευτέρας; τετράδος ὁ ὁποῖος; ἐγέλασε, νὰ διορισθῆ φρουρὸς ἀπὸ τὰς 2 ἕως τὰς 8 τὸ πρωί! Ἕκουσες δεκανεῖα;... — Μάλιστα. Ὁ φοιτητῆς ἀνασκιρτᾷ, κατενθουσιασμένος διὰ τὴν τιμωρίαν. — Μήπως κανεῖς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκουράσθη καὶ δὲν δύναται νὰ φρουρήσῃ; — Οὐδεὶς, ἀπαντᾷ ὁ ρασοφόρος τῆς πρώτης τετράδος. — Οὐδεὶς! Προσθέτου καὶ οἱ ἄλλοι ἐντόνως.

Εἰς τὸ Φρουραρχεῖον

Ὁδηγοῦμαι εἰς τὸ διοικητήριον. Ὡς τοιοῦτον χρησιμεύει ἡ αἰθούσα τῆς Θεολογίας. Εἶνε κενὴ καὶ κενὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐνας ἄνθρωπος παχύς, μετὰ τὸ καλὸ τοῦ καὶ μετὰ τὴν ὀμβρέλλαν του κάθηται μόνος μέσα. Εἶνε ὁ θαλαμοφύλαξ, τριακονταπεντούτης περίπου, φοιτητῆς τῆς Θεολογίας. Τὰ θρονία τῆς αἰθούσης εἶνε καταλασπωμένα ὑπὸ τῶν πελμάτων τῶν τριβέντων ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰ συλλαλητήρια. Μετὰ ἀμηχανίαν ζητῶ μέρος διὰ νὰ καθίσω. Εἶμαι κουρασμένος ἐκ τῆς ὀρθοστασίας, ἐντρέπομαι ὅμως νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐνώπιον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι φυλάττουν φρουροὶ ἐπὶ ἡμερόνυχτα. Ὁ ὑπασπιστῆς τοῦ φρουράρχου κ. Κολλαῖτης μαντεύων τὴν ἀμηχανίαν μου, στρώνει ἐπὶ τοῦ λασπωμένου θρονίου ἓνα λινό.

Ὁ κ. φρούραρχος καταλαμβάνει τὴν ἔδραν του, τὴν εἰρηνικωτέραν ἔδραν τοῦ κόσμου, τὴν ἔδραν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας. Τὸ μικρὸν τῆς συρτάρει ἀνοίγειν κρύφα ὑπὸ τοῦ φρουράρχου, μοῦ ἀπεκάλυψε σωρὸν φυσιογυῶν κρυπτομένων ἐκεῖ. Εἰς τὸ βάθος ἐνὸς θρονίου ἔχει κατατεθῆ ἡ φοιτητικὴ σημαία, δεμένη μετὰ τὸ κρέπι τοῦ πένθους. Ζητήσαντος τὴν ἀδειαν τοῦ διαγγελεῖως, εἰσέρχεται εἰς φοιτητῆς. — Εὐπειθῶς ἀναφέρω κ. φρούραρχε, ὅτι φρουρῶν ἐπὶ τρία ἡμερόνυχτα συνεχῶς, ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως. — Ἀργήσατε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε, ἀλλὰ πηγαίνετε. Ἔχετε καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ φρουραρχεῖου. Ὁ φοιτητῆς, χαιρετῶν, φεύγει. — Ἔχει γέινει πτώμα, μοῦ λέγει ὁ φρούραρχος. Ἀπὸ τὴν Τρίτην δὲ ἐκοιμήθη. Ἀναγγέλλει ὁ διαγγελεῖς, ὅτι ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν φοιτητῶν, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, ὅπου μετέβη νὰ δημοσιεύσῃ μίαν δὴλωσιν. Εἰς ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς λαμβάνει τὸν λόγον. — Εὐπειθῶς ἀναφέρω κ. Φρούραρχε, ὅτι ἐπιστρέφωμεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων... — Νὰ παραταχθῶν πρῶτον τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ κατόπιν νὰ μοῦ ἀναφέρετε.

Ἡ ἐπιτροπὴ παρατάσσεται, ὁ φοιτητῆς ἀναφέρει. Κατόπιν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς μεταβαίνομεν ν' ἀναλάβωμεν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς φρουρὰς. — Ἐπιτρέπετε, μοῦ λέγει ὁ κ. φρούραρχος νὰ σᾶς προσφέρῃ τὸ διοικητήριον ἓνα σαλέπι; — Τιμὴ μου, κ. φρούραρχε. — Διαγγελεῦ! Νὰ διατάξῃς νὰ ἔλθῃ. — Διελθὸν διὰ φυλάκων, ἀρχιφύλακων, ὑπασπιστῶν καὶ διαγγελεῶν, κομίζεται ἓνα καθαρὸν ποτήριον ἀρχιζοντο; σαλεπίου καὶ μίαν κουλούρα. Οὐδέποτε ἐρρόφησα γλυκύτερον σαλέπι.

Ὁ ὕπνος

— Θέλετε νὰ ἴδῃτε καὶ πῶς κοιμῶνται; Μοῦ λέγει ὁ φρούραρχος. Ἴδου! Καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης τῆς σχολῆς τῶν Μαθηματικῶν. Δύο φοιτηταὶ ἔχουν κλίνας ἐπὶ τῶν θρονίων καὶ κοιμῶνται, τίς οἶδε πῶσον γλυκῶν ὕπνον, κατόπιν κοπιώσεως. Ἄλλοι παραπλευρῶς συζητοῦν. Ἴδιως ἓνας ζωηρότατος. — Τὸν βλέπετε; μοῦ λέγει ὁ διαγγελεῖς. Ὁ ἴδιος εἶνε. Ἔχει νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ τὴν Τρίτην καὶ ἀκόμη συζητεῖ!

Επιθεωρήσεις τῶν ὀπλων

Κατ' ἐντολὴν τοῦ φρουράρχου, ὁ ὑπασπιστῆς μεταβαίνει εἰς τοὺς λόχους καὶ εἰδοποιεῖ. — Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κ. φρούραρχος θὰ ἐνεργήσῃ ἐπιθεώρησιν τῶν ὀπλων. Νὰ ἀρχίσῃ ὁ καθαρισμὸς! Κρότος; κινήτων αὐραίων Γκαρ καὶ βολιδοθηκῶν ρεβόλβερ ἀνοιγομένων ἀκούονται. Ἐπίσης καὶ σχισίματα ρακῶν. Ὁ ὑπασπιστῆς παρουσιάζει ἐν ρεβόλβερ παλαιοῦ συστήματος πρὸ τοῦ φρουράρχου, ἐρωτῶν ἂν πρέπει νὰ συγκαταλεχθῆ μεταξύ τῶν ὀπλων τῆς φρουρᾶς. Ὁ φρούραρχος τὸ βλέπει καὶ ἐρωτᾷ. — Ἀπόψε κάνει τὴ δουλειά του; — Βεβαίως. — Τότε ἂς μείνῃ δι' ἀπόψε.

Ἡ παρελασίς

Περὶ τὴν 1 1/2 μετὰ μεσονύκτιον ὅλοι οἱ κατέχοντες τὸ Πανεπιστήμιον φοιτηταὶ συνταχθέντες κατὰ τετράδας διετάχθησαν ὑπὸ τοῦ φρουράρχου νὰ ἐνεργήσουν παρελάσιν περὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄφησαν τοῦ φρουροῦς εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν. Ὁ ρυθμικὸς κρότος τῶν βημάτων τοῦ φοιτητικοῦ στρατοῦ προελαύνοντος περὶ τὸ κτίριον ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ τὴν βροχὴν ἦτο ἀρκετὰ μυστηριώδης. Μερικοὶ διαβάται τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἐτρέπτησαν ἔντρομοι εἰς φυγὴν.

Επιθεωρήσεις τῶν φρουρῶν

Ὁρα 2 μετὰ μεσονύκτιον. Παρακολουθῶ τὸν φρούραρχον μεταβαίνοντα μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν φρουρῶν. Ἦδη ἡ βροχὴ πίπτει δυνατῆ καὶ οἱ ρύακες κροτοῦν εἰς τοὺς δρόμους. Προχωροῦμεν εἰς τὴν μεταξύ Πανεπιστημίου καὶ Βαλλιανείου βιβλιοθήκης ὁδόν. — Τίς εἶ; Μᾶς φωνάζουν οἱ σκοποὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. — Ἐφοδος ἀνωτέρα. — Τὸ σύνθημα. — Ἰάσων. — Καλὰ, προχωρεῖτε.

Οί σκοποί φαίνονται διά τῶν κιγκλίδων ὅλοι ἐν τάξει. Ἐνας ἐξ αὐτῶν ὡς μόνον ἄμυναν κατά τῆς βροχῆς ἔχει τὸ μακθῆλι τοῦ εἰς τὸ καπέλλο.

Πηγαίνομεν ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν. Ἐρευνῶνται διὰ τοῦ βλέμματός ὁ κήπος τῆς Ἀκαδημίας, αἱ γωνίαι.

— Τις εἶ!

Κράζουν οἱ σκοποὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς.

— Ἐφοδοῦ ἀνωτέρω.

— Προχωρεῖτε!

— Ὁ ἀντικαταστάθης ἀμέσως! φωνάζει ἔξω φρουρῶν ὁ φρουράρχος. Πῶς μᾶς ἀφίνας νὰ προχωρήσωμεν χωρὶς νὰ εἰποῦμε τὸ σύνθημα; Δὲν ἤκουσες τὴν θεωρίαν χθὲς τὸ βράδυ;

Ὁ φρουρὸς τραυλίζει ὀλίγες φράσεις δικαιολογίας, ἀλλὰ ὁ ἀντικαταστάθης καὶ θὰ τιμωρηθῆ.

Παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πατριάρχου φρουρεῖ νεαρὸς Κρητικὸς φοιτητῆς, ὅλος μένος.

Ἐκ τῶν φρουρῶν τὰ τρία τέταρτα δὲν ἔχουν ἀμβρόλλαν οὔτε παλτό. Μουσκεύονται ὑπὸ τὴν βροχὴν, πλέουν εἰς τὸ νερό. Ἀλλὰ μένουν ἐκεῖ.

Καὶ ἡ βροχὴ πίπτει, πίπτει εἰς τὸ σκότος ἀγωνιζομένη μωρότατα νὰ σβύῃ τὴν φλόγα τῶν 20 φοιτητικῶν ἐτῶν.

Ὁ ἄλλος

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΕΚΔΙΚΟΥΜΕΝΗ

ΠΗΓΑΙΝΟΜΕΝ, λέγει εἶτα μετὰ πικρίας καὶ τὸλμης ὁ Ἀνδρέας εἰς τὴν σύζυγόν του. Καὶ λαμβάνων ταύτην ἐκ τῆς χειρός, ἥτις ἤδη ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως, ὑπὸ τὴν ἰδικήν του, προσέθηκεν ὅπως τὴν παρηγορήσῃ.

— Αὐτὴ ἡ κυρία Σομάκη εἶνε τίγρις καὶ πολὺ πρόστυχη. Διότι εἶνε πλουτία καὶ ἀριστοκράτις, πρέπει νὰ περιφρονῇ τοὺς πτωχοὺς;

Διότι ἔχει τὴν δύναμιν, πρέπει νὰ κτυπᾷ τοὺς ἀδυνατίους;

— Ὅχι, μὰ τὸν Θεόν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πρέπει νὰ τιμωροῦνται καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα των.

Καὶ ἐνῶ ἐξήρχοντο τῆς κατηραμένης οἰκίας, ἐνθα οἱ πτωχοὶ καὶ ἀδύνατοι οὐδέποτε εὗρον ἀνακούφισιν καὶ ἄτυλον, ἀμφότεροι πλήρεις θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως ἐσπεύον πρὸς τὴν πτωχὴν κατοικίαν των, ὅπως μηχανικῶς καὶ μετὰ καρδίαν συντετριμμένην καὶ πάσχουσαν.

— Ναι, εἶνε τίγρις, εἶνε θηρία αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ μετοχειρίζονται τοὺς πτωχοὺς ὡς τὰ χειρότερα ζῶα. προσέθετο μετὰ γλυκύτητος ἡ μικρὰ καὶ ἀσθενὴς νεαρὰ σύζυγος τοῦ Ἀνδρέα, ἥτις βαρῶς ἐπίσης φέρουσα τὴν πληγὴν τῆς πείνας εἶχε συναισθηθῆ τὴν ὕβριν.

Εἶδες ἐκεῖ, ὄχι, μόνον νὰ μὴ θέλουν νὰ πληρώσουν τὴν ἐργασίαν μας, ἀλλὰ νὰ μᾶς κκομετχειρίζονται, νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν καμίαν ἀξίαν νὰ μᾶς περιφρονῶν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς ἔχεις δὲν ἔχεις ἀπίσθε τὸν καθημερινόν σου νὰ σὲ ἀποδιώκουν βαναύσως ἐκ τῆς οἰκίας των.

— Αἴ! ἀγαπητὴ μου, ἀκριβῶς διότι εἰμεθα τί-

μοὶ ἄνθρωποι, σεμνοὶ καὶ ταπεινοί, τὰ ὑποφέρουμεν αὐτὰ. Κάμνε ὅσον θέλεις τὸν διδάσκαλον διδάσκει μεθ' ὑπομονῆς καὶ αὐταπαρνήσεως τὰ τέκνα των, μάρφωνε τὴν κοινωνίαν καὶ ἀντι ἀμοιβῆς θὰ ποιεῖθῃς ὄξος καὶ χολήν. Διότι εἶμαι διδάσκαλος καὶ φέρω ἐνδυμα ἡμιεμφαρμένον, σὺ δὲ φόρεμα τριετές καὶ πληρωμένον μετὰ τῆς τιμῆς τὸν φόρον, περιφρονούμεθα ἀπὸ τὴν ἐντιμον αὐτὴν κυρίαν καὶ τὸν ἱππότην σύζυγόν της! Καὶ ἂν τοὺς εἴπης, ὅτι ἔχεις ἀξίαν μετὰ δίπλωμα, σὲ εἰρωνεύονται καὶ σὲ ἐκλαμβάνουν ὡς μωρόν.

— Ἀφῆσέ τους, Ἀνδρέα μου καὶ ἄς τοὺς περιφρονήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα τίποτε καλόν ν' ἀπολαύσωμεν ἀπὸ τοιαῦτα τέρατα, μετὰ ὅλας τὰς ἐκδουλεύσεις καὶ ὑπηρεσίας μας.

— Ναι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς περιφρονήσωμεν καὶ νὰ τοὺς καταρσθῶμεν, ἀφοῦ δὲν ἠξίωσαν νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς κόπους μας καὶ θέλουν νὰ καταχραστοῦν καὶ αὐτὸν τὸν ἄρτον μας. Ἐντύπωσιν δὲ φρικώδη μετὰ κάμνει ἡ ἀκατανόητος μεχθηρία των καὶ ἡ ἀκαταλόγητος φιλαργυρία των. Ἀλλὰ μὴ σὲ μέλλει, αὐτοὶ δὲν θὰ ἔχουν κτλόν τέλος.

Ἀμφότεροι δὲ μετὰ καρδίαν ἐξογκωμένην ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τῆς στενοχωρίας, πιεζόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν στερησεων καὶ αὐτοῦ τοῦ οικονομικοῦ βίου, μὴ λαβόντες οὐδὲ ὀβολόν ἐκ τοῦ μόνου καταφυγίου εἰς ὃ ἠλπίζον, ἐξηκολούθησαν μορμυρίζοντες καὶ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν των, ἐνθα ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ ἄρτος θὰ τοῖς ἐλειπεν.

— Τί ἤθελον νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ὅπου ὁ κόσμος εἶνε κακὸς καὶ δύστροπος καὶ δὲν ἐρείναμεν εἰς τὸ χωρίον μας, ἐξηκολούθει ὁ σύζυγος, ὅπου ὁ βίος εἶνε ἐπαρκέστερος καὶ αἱ ἀνάγκαι ὀλιγώτεραι. Πάντες δὲ ἐκεῖ σὲ ἐκτιμοῦν καὶ ὅπου δὴποτε ζητήσης ἐργασίαν ἢ ἄρτον προθύμως εὐρίσκεις. Ἐκεῖ εἶνε τὰ εὐλογημένα μέρη τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἐδῶ εἶνε ἐξαπλωμένη ὅλη ἡ κατὰρα του.

Μόλις εἶχον κατέλθει τὴν μεγάλην ἐκείνην πλουσίαν οἰκίαν καὶ ἐβάδιζον τὴν μεγάλην ὁδόν, εἶχον διέλθει τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας κάτωθι τῆς ὁποίας εὐρίσκατο μέγα παντοπωλεῖον, ἐνθα συνήθως ἐφώνιζον, ὅτε ἡ Μαρία λέγει πρὸς τὸν Ἀνδρέαν:

— Θὰ μᾶς δώσῃ ἄρα καὶ ἀπόψε πίστωσιν ὁ παντοπώλης οὗτος, νὰ τοῦ ζητήσωμεν τίποτε;

— Πιστεύω, ἄς δοκιμάσωμεν, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Ἀνδρέας. Καὶ ἐπιστρέψαντες εἰσῆλθον εἰς τὸ κατάστημα.

Ἡ Μαρία ἐξήτησε παρὰ τοῦ καταστηματοῦρου τυρόν, ἐν κυτίον σαρδελλῶν καὶ σάχαριν, ἅτινα παραδίδων αὐτοῖς ὁ παντοπώλης τοῖς λέγει, ὅτι κάμνουν δύο καὶ πεντήκοντα.

— Καλῶς, σὰς παρακαλῶ νὰ σημειώσητε καὶ αὐτὰ, τῷ λέγει ὁ Ἀνδρέας.

— Ἀδύνατον, τοῖς ἀπαντᾷ ὁ παντοπώλης, διότι πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ πληρώσητε τὸν προηγούμενον λογαριασμόν.

Ἐχρίσασα ἐν τῷ ἄμα ἡ Μαρία, ἀφίνει τὰ πράγματα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ φεύγουσα πρώτη ὅπως κατησχυμένη:

— Καλῶς, ἐπιλέγει ὁ Ἀνδρέας, αὐριον σὰς πληρώνομεν καὶ ἀποχωροῦσιν, ὡς ἐγκληματῆαι τῆς κοινωνίας καὶ ἐκεῖθεν.

Προσποιοῦμενοι ὑπερηφάνειαν οἱ ταπεινοὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἔφυγον ἐκ τοῦ παντοπωλεῖου τεθλιμένοι καὶ τεταπεινωμένοι ὡς ἐκ τῆς στέρψεως μόνον ὀλίγων χρημάτων. Δὲν εἶπον δὲ τίποτε καθ' ὁδόν, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν ἀπογοητευμένοι τὸν δρόμον των μέχρι τῆς ἐκεῖ που πλησίον εὐρίσκομένης οἰκίας των.

Μόλις εἰσῆλθον, ἡ Μαρία ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ὁ δὲ Ἀνδρέας τῇ λέγει ἀποφασιστικῶς:

— Αὐριον θὰ πωλήσω τὸν καθρέπτην καὶ τὸ ἐρμάριον, θὰ πληρώσωμεν ὅ,τι ὀφείλομεν καὶ θὰ τρέξω ν' ἀναζητήσω μαθήματα, σὺ δὲ ἐργασίαν ἀπανταχοῦ, οὐδέποτε ὁμως θὰ μεταβῶμεν παρὰ τῇ κυρίᾳ Σομάκῃ καὶ ἂν ἀκόμη ἔλθῃ νὰ μᾶς παρακαλέσῃ διὰ τὰς θυγατέρας της.

Μετ' ὀλίγον ἡ Μαρία ἠτόμασε νὰ δειπνήσουν, κομίσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀλίγον ἄρτον καὶ τὸ ὑπόλοιπον ξηροῦ τεμαχίου κρέατος, ὑπερ τοῖς εἶχε μείνει ἐκ τῆς προτερίας. Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ τὰ πάντα καὶ μετ' ὀλίγον ὕδωρ ὑπερ ἐπιον, φαίνεται ἐχόρτασαν, διότι μετὰ τοῦτο ἐκοιμήθησαν εὐχαριστημένοι.

Περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον πυροβολισμοὶ πολλοὶ καὶ φωναὶ ἐξηγγριωμένοι μετὰ θορύβου πολλοῦ τοὺς ἀφύπνισαν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀνδρέας ἠναγκάσθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν διὰ νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ὅλη ἡ ὁδὸς ἔλαμπεν ἐκ μεγάλης πυρᾶς, εἰς τὸ βάθος δὲ τῆς ὁδοῦ ἡ μεγάλη τριώροφος οἰκία τῆς κυρίας Σομάκῃ μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὴν μεγάλου παντοπωλεῖου ἀπετεφροῦτο ἐν τῷ μέσῳ ἀπειρομεγέθων φλογῶν.

— Τί τρέχει, τί συμβαίνει, ἠρώτησέ τις; ἐκ τῶν ἐξωθι διερχομένων ὁ Ἀνδρέας.

— Πυρκαϊὰ φοβερά, κατεστράφη ὅλον ἐκεῖνον τὸ πλοῦσιον μέγαρον, τῷ ἀπαντοῦν.

Ὁ Ἀνδρέας ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ τὴν ἐπαύριον ὅλη ἐκείνη ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ὑπεροψία εἶχε καταστραφῆ ἐκ θεμελιῶν ὑπὸ τῆς θείας οἰκίας.

ΡΟΥΣ

Ὁ τύραννος ἐκλήθη Ἀυτοκράτωρ ἐπὶ Ῥωμαίων, ὑπερ σημαίνει αὐθαίρετος βασιλεὺς, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ Ὀμήρου καὶ μετὰ τοῦτον ἐκ τοῦ Δημοσθένους.

• Εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεὺς. (Ὀμηρ.)

• Βασιλεὺς καὶ τύραννος ἄσας ἐχθρὸς ἐστὶ ἐλευθερία νόμοις. (Δημοσθένης)

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γονατιστὸς ἴστην ἐκκλῆσιαν καὶ πάλιν Ἐκύτταζα μετὰ μάτια δακρυσμένα Μία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Καὶ ἐννοιωθα τὰ στήθεα πονεμένα.

Εἶχε γυρμένο τὸ χλωμὸ κεφάλιν Καὶ στὸ σταυρὸ τὰ χεῖρια καρφωμένα Ἦταν οὐδυσμένα τὰ οὐράνια κάλλιπν Τὰ θεϊκά του μάτια σφαιλισμένα.

Εἶχε γλυκὸ χαμόγελο στὸ στόμα Κι' αἱματωμένο μέτωπ' ἀπ' τὰγκάθιν Θαρροῦσες, ὅτι εὐλογοῦσ' ἀκόμα.

Γονάτισ' ἡ ψυχὴ τοῦ Θεοῦ τὰ πάθιν Καὶ πέταξ' ἡ καρδιά σ' οὐράνιον δῶμα Ὑπομονὴν κι' αὐτῆνε νὰ τὴν μάθῃ.

10η Νοεμβρίου.

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Μέσ' στὸν ἀγέρα τρίσανε Τὰ φουντωμένα πεῦκα Γύρω σκορπίσαν ἰσκιωμα Βαθύ, μελανιασμένο Κι' ἀπ' τὴν αἰθέρια λεῦκα Ἀκούστη μανιωμένο Τὸ φεῖδι νὰ χουμᾷ.

Τὸ φλογισμένο μάτι του Μέσ' στὴ φωλῆν καρφώνει Τρομακτικὰ σφυρίζοντας Στὰ πεῦκα ξεγλυστράει Κι' ἕνα πουλὶ κρατάει. . . Κουλουριαστὰ τὸ ζῶνει Τὸ σχίζει, τὸ κτυπᾷ.

Σμίγουν ψηλὰ τὰ σύννεφα Πυκνά, μελανιασμένα Κι' ἕνα βαρὺ μετὰ μάνητα Ἀστροπελέκι σχίζει. Στὰ πεῦκα τὰ ἰσκιωμένα Ποῦ τὸ πουλὶ ἀχνίζει. Τὸ φεῖδι σπαρταρᾷ.

Ἀγγελῆς Π. Βενετᾶς.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Κύρ Νικόλας. "Αι, τὰ μαθεσ, Κύρ Νικόλα, ἡ Κυβέρνησις παραιτήθη.

Κύρ Γιάννης. "Α ναί, τὸ κατάλαβα ἀπὸ ταῖς φωναῖς τοῦ κόσμου. Ἄμα δὴς, κύρ Γιάννη, τὸ λαὸ ξαγρωμένο, φταίει πάντοτε ἡ Κυβέρνησις. Εἶνε κανόνας.

Μεταξὺ δύο καθηγητῶν τῆς ζωολογίας καὶ φυτολογίας.

Ὁ φυσιολόγος. Ποῖον ζῶον τετράπουν, Κύριε συνάδελφε, φοβεῖται περισσότερο τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ ζωολόγος. (μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἀφου παρήλαθε πρὸ τῆς μνήμης του ἅπαν τὸ ζωικὸν βασιλεῖον.) Ὁ κύων, κύριε συνάδελφε.

Ὁ φυσιολόγος. Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω, διότι παρετήρησα εἰς τὰς τελευταίας ταραχὰς μόνον ἡ κυβερνήσις καὶ οἱ κύνες ἐφοβήθησαν τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ.

Πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ θάρρους διήρ-
χτο ταπεινὸς τις ἱερεὺς περὶ τὴν ἐσπέραν.

—Τίς εἶ; τὸν ἐρωτοῦν οἱ σκοποὶ ὁμοφώνως.
— Δὲν βλέπετε, παιδιὰ μου, τοῖς λέγει οὗτος μετὰ γλυκύτητος, ἀπὸ τὸ ἐνδύμα ὅπου φέρω;
— Καὶ αὐτὸ ὑπόκειται εἰς παράφρασιν, τῷ ἀπαντοῦν καὶ ὀφείλομεν ν' ἀγρυπνώμεν.

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

- Ἦσο εἰς τὴν διαδύλωσιν;
- Μάλιστα.
- Εἰς τοῦ Μητροπολίτη;
- Μάλιστα.
- Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;
- Μάλιστα.
- Εἰς τὰς ἐφημερίδας;
- Μάλιστα.
- Ποίους ἔχεις μάρτυρας;
- Κανένα.
- Πήγαινε εἰς τὸ καλὸ.

Εἰς πρῶν βουλευτῆς συναντᾷ ἕνα νῦν βουλευτὴν, ὅστις λέγει πρὸς τὸν πρῶτον.

—Τί κρῖμα! τόσο καλὰ ἐπηγαίναμε καὶ μᾶς ἔκοψαν εἰς τὴ μέσην.

—Πολὺ λάθος ἔχει, τῷ ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος. Ἐμμεῖον, ὅτι ἐπηγαίνατε πολὺ κακῶς, σὰς ἔκοψαν ἀκριβῶς εἰς τὴν μέσην, διὰ νὰ μὴ δυνηθῆτε ποτὲ νὰ εὑρετε τὴν ἀκρην.

Μεταξὺ δύο πολιτῶν:

—Λοιπὸν τώρα θὰ ἔχωμεν νέαν κυβερνήσιν,
—Βεβαίως, ὄχι ὅμως καὶ τοῦ λαοῦ.

Αἱ γυναῖκες.

Ἡ Φατεινὴ. Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ κακὰ θὰ τὰ βγάλουν πέρα μετὰ τὸ στρατό, θὰ τοὺς περικυκλώσουν.

Ἡ Μαρία. Ἐχουν δίκαιον καὶ τὸ δίκαιον πάντοτε θριαμβεῖ.

Ἡ Θεοδώρα. Ἦτανε τρόπος αὐτὸς, νὰ μᾶς ἀλλάξουν τὸ εὐαγγέλιον;

Ἡ Εἰρήνη. Ὅ,τι λέγει τὸ πατριαρχεῖον πρέπει καὶ νὰ γίνεται.

Ἡ Μαγδαλινὴ. Ὁ Χριστὸς ποῖαν γλῶσσαν μιλοῦσε, τὴν χυδαίαν; Ἐγὼ ξεύρω καλὰ, ὠμιλοῦσε καλὰ καὶ καθαρά, οὕτως ὥστε νὰ τὸν ἐννοῆς. Εἰς μερικὰς ὅμως ἐρωτήσεις περιέργου καὶ σκανδαλώδεις, ὅπου τοῦ ἔκαμνον μερικοὶ, ἀπαντοῦσε μετὰ τοιαύτην σοφίαν καὶ ὑψηλὴν ἐννοιαν, ὥστε νύχαριστοῦντο καὶ ἐπέθοντο, χωρὶς νὰ ζητοῦν περισσότερας ἐξηγήσεις.

Ἡ Ἑλένη. Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ εὐαγγέλιον καὶ τοιοῦτον θὰ μείνῃ.

Ροῦς.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὅσακις ἐπαινοῦμεν τινὰ, ἐπαινοῦμεν τὸν ἑαυτὸν μας.

Ὁ κοιμώμενος χωρὶς νὰ φάγῃ, ἐξυπνᾷ χωρὶς χρέη.

Γυναῖκαν ἐνοοῦσαν ἡμᾶς, νομίζομεν τὴν κολακεύουσαν τὴν ἡμετέραν φιλαυτίαν.

Ἐάν τις σὲ ἐπαινῇ, γενοῦ ὁ κριτῆς σεαυτοῦ.

Εὐκολώτερον κυβερνᾷ τις ἄλλον, δυσκολώτερον δὲ δεσπόζει ἑαυτὸν ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις τῶν ἄλλων.

Υπάρχει ἔλεγχος ἐπαίνου, τόπον ἐπέχων καὶ ἐπαινος κακολόγος.

ΕΝ Τῷ ΒΑΣΙΛΙΚῷ ΘΕΑΤΡῷ

Συναντῶνται οἱ ἀνωτέρω ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ χωρὶς νὰ γνωρίζονται.

Ὁ Καθηγητῆς. Μὰ δὲν μοῦ λέγεις καὶ τοῦ λόγου σου, ὅπου ἦλθες καὶ σὺ νὰ θαυμάσῃς τὸ βασιλικὸν θέατρον μετὰ τὴν ἑορτήν, τί ἄξιον θαυμασμοῦ παρτηρεῖς ἐδῶ;

Ἡ Κυρία Ρεζάν. Ὅ,τι βλέπετε καὶ εἰς καὶ τὸ ἀξιότιμον κοινὸν τῶν Ἀθηναίων, τὸ ὅποιον τόσο θαυμασιῶς θαυμάζει τὴν καλλιτεχνίαν! Παράτηρῶ τὰ ἔργα τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Ὁραία!

Ὁ Καθηγητῆς. Ἐγὼ, δεσποινίς, βεβαίως δὲ θὰ ἦσθε φοιτήτρια, ἀπολύτως τίποτε δὲν βλέπω, οὐδὲν ἔγχο; τῆς κυρίας Ρεζάν, οὔτε τῶν περιφρήμων ἔργων τῆς, οὐδὲ τῶν ἐντυπώσεων τόσο ἐπισημοτήτων, αἰτινες τὴν ἀπεθαύμασαν. Μόνον βλέπω καθίσματα ἀνω κάτω, βελούδα πολλὰ ἐστρωμένα, σκόνιν καὶ καπνὸν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ καὶ τοῦ ἀνθη μαραμμένα καὶ τίποτε, μὰ τίποτε καλόν;

Ἡ Κυρία Ρεζάν. Αἱ δ' ἐντυπώσεις σας περὶ τῆς Κυρίας Ρεζάν;

Ὁ Καθηγητῆς. Χεῖρισται. Ὁργανον τῶν ποταποτέρων αἰσθημάτων, ἀκόλουθος τῶν ἀνηθικωτέρων ἡθῶν διδάσκαλος τῶν σκανδαλωδεστέρων σκηνῶν τοῦ ταπεινωτέρου οἰκογενειακοῦ βίου, ἦλθε καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐριπίδου νὰ διδάξῃ ὅ,τι αἰσχρὸν καὶ ἄρρητον ἐπάταξαν καὶ ἀπεσκοράκισαν οἱ σοφοὶ ἐκεῖνοι πατέρες.

Ἡ Κυρία Ρεζάν. Ἐχετε δίκαιον εἰς ἐδῶ, ἀλλ' ἐκεῖ αὐτὰ μᾶς διδάσκει ἡ σύγχρονος σκηνικὴ τῆς Δύσεως.

Ὁ Καθηγητῆς. Ἄ, εἰς λοιπὸν θὰ εἰσθε ἡ περίφημος Ρεζάν, ἣν ἐξέλαβον διὰ φοιτήτριαν;

Ἡ Κυρία Ρεζάν. Δὲν ἠπατήθητε, Κύριε καθηγητά. Εἶμαι φοιτήτρια τῶν ἀθανάτων προγονικῶν ἔργων σας καὶ ἀκριβῶς μεταβαίνω προσεχῶς νὰ ἐμπνευσθῶ ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα σας καὶ εἶτα νὰ μελετήσω τὰς θείας διδασκαλίας των καὶ διδάξω τὰς περιφήμους ἀρχὰς των.

Ὁ Καθηγητῆς. Τότε ἐλθὸς τῶν Ἀθηναίων θὰ σὰς ἀκούσῃ καὶ θὰ σὰς στεφανώσῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ὅπταν θ' ἀφήσῃτε ἀνεξέλεπτα ἔργα τοιούτων ἐντυπώσεων σας.

Ἀρία.

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

Ὁ ὑπουργὸς. Λοιπὸν κύριέ μου εἴμεθα σύμφωνοι.
Ὁ ἐργολάβος. Δηλαδή θὰ συμφωνήσωμεν, νομίζω, εἰρογώτατε.

Ὁ ὑπουργὸς. Πῶς, μήπως ἔχετε ἀκόμη καὶ ἄλλων ἄνδρων νὰ προσθέσετε;

Ὁ ἐργολάβος. Ὅχι, ἀλλὰ μόνον ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων θ' ἀρχίσουν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ πολέμου τοῦ Τρανσβάλ.

Ὁ ὑπουργὸς. Μὰ νομίζω, κύριε ἐργολάβε, ὅτι ὁ προκατόχος μου ἔχει τοιοῦτον ἔρον εἰς τὴν σύμβασιν τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηρ. Λαρίσης.

Ὁ ἐργολάβος. Ἄ, τότε νὰ θέσωμεν ἡμεῖς, ὅτι αἱ ἐργασίαι θ' ἀρχίσουν μετὰ τὴν κατάρξεσιν τῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ ὑπουργὸς. Ἄ, μάλιστα, αὐτὸ δυνάμεθα νὰ τὸ θέσωμεν. Εἶναι ζήτημα λευμμένον.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ἈΣΣΟΙ

Λαμβάνετε τοὺς τέσσαρας ἄσσοις παιγνιοχάρτου καὶ δεικνύοντες τοῖς παρεστώσι τοὺς τρεῖς, κρύπτετε τὸν τέταρτον ὀπισθεν τοῦ ἐνὸς ταύτων ἐπιτηδείως καὶ τοῖς λέγετε ὅτι θὰ θέσετε τὸν ἕνα ἄσσον ἄνωθι τῆς τράπουλας, τὸν δεύτερον κάτωθεν ταύτης καὶ τὸν τρίτον εἰς τὸν μέσον καὶ ὅτι θὰ κόψετε τὰ χαρτιά σας ἢ εἰς ἕκ τῶν παρευρισκομένων καὶ ὅτι εἰ τρεῖς ἄσσοι, μολονότι ἐτέθησαν χωριστά, θὰ εὑρεθῶσι πάλιν ὁμοῦ.

Πάντες θ' ἀπορήσωσι διὰ τὸ ἀκατόρθωτον, ἐν τούτοις εἰς προβαίνετε καὶ πράττοντες ὡς ἀνωτέρω, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι τοὺς δύο ἐκ τῶν 4 ἄσσω θὰ θέσητε ἐπιτηδείως ὁμοῦ ἄνωθι ἢ κάτωθι, κόπτετε ἀπᾶς τὰ χαρτῖα, ἀναδιφεῖτε εἶτα ταῦτα καὶ τέλος εὐρίσκετε τοὺς τρεῖς ἄσσοις ὁμοῦ εἰς ἐκπλήξιν πάντων, διότι οἱ κάτωθι ἄσσοι μετὰ τὸν ἄνωθι εἰς τὸ κέψιμον τῶν χαρτιῶν φυσικῶς ἐνοῦνται.

Ροῦς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

Περὶ τῶν σημείων τοῦ τονισμοῦ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἰσχύει βεβαίως τρόπος τις, δι' οὗ χαρακτηρίζονται καὶ γράφονται οἱ νέοι φθόγγοι, δηλαδή οἱ ἐν διέσει ἢ ἐν ὑφέσει καὶ οἱ ἐν διπλῇ διέσει ἢ ὑφέσει. Ὁ τοιοῦτος ὅμως τρόπος δὲν διαφέρει τοῦ ἐτέρου, δι' οὗ γράφονται τὰ ἀπλά φθογγόσημα, διὰ ἰδιαιτέρων τινῶν σημείων νὰ δεικνύωσι καὶ τοὺς μεσάζοντας τόνους, ἤτοι τοὺς ἠξημένους ἢ ἠλαττομένους κατὰ ἡμιτόνιον. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὑποτίθεται ὅτι τὸ κατὰ ἡμιτόνιον ὑψηλότερον φθογγόσημον τοῦ Do εἶνε τὸ Do ἐν διέσει ἢ τὸ κατὰ ἡμιτόνιον χαμηλότερον τοῦ Re, τὸ Re ἐν ὑφέσει. Ἐπομένως γράφωμεν τὸ Do εἰς τὴν θέσιν, του ὡς καὶ τὸ Re κατ' ἐθέτομεν πρὸ αὐτοῦ τὸ σημεῖον τῆς διέσεως ἢ τῆς ὑφέσεως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰ λοιπὰ φθογγόσημα.

Ἐκ τῶν λεγθέντων ἐξάγομεν, ὅτι ἔχομεν φθογγόσημα ἐν διέσει καὶ ἐν ὑφέσει καὶ φθογγόσημα φυσικά, ἤτοι μὴ ὑποκειμένα εἰς διέσει ἢ εἰς ὑφέσει. Ἡ διέσει # καὶ ἡ ὑφέσει ♭, ὀνομάζονται σημεῖα ἀλλοιώσεως. Καὶ ἡ μετὰ διέσει αὐξάνει τὸ φθογγόσημον κατὰ ἐν χρωματικὸν ἡμιτόνιον, δηλαδή κατὰ ἐν ἡμιτόνιον σχηματιζόμενον ὑπὸ δύο φθογγόσημων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ἡ δὲ ὑφέσει ἐλαττώνει τὸ φθογγόσημον κατὰ ἐν χρωματικὸν ἡμιτόνιον. Ἡ διπλῆ διέσει παρίσταται ὑπὸ διαφόρων μορφῶν ὡς ἐξῆς: ##, X, S, #, ## καὶ αὐξάνει τὸ φθογγόσημον κατὰ δύο χρωματικὰ ἡμιτόνια.

Ἡ δὲ διπλῆ ὑφέσει ♭♭, ἐλαττώνει τὸ φθογγόσημον κατὰ δύο ἡμιτόνια χρωματικά.

Ἡ ἀναίρεσις ἢ καταστρέφει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀλλοιώσεων ἐπιναφέρουσα τὸ προηγουμένως ἀλλοιωθὲν φθογγόσημον εἰς τὴν φυσικὴν του κατὰστάσιν. Ὅσα δὲ ἐλέχθησαν περὶ τῶν ἀλλοιώσεων, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀναίρεσιν Αἱ ἀλλοιώσεις αἰτινες ἀπαιτοῦνται ἐν τῷ με-

ταξῷ τεμαχίου τινὸς ὀνομάζονται τυχαῖαι, ἐνεργοῦσι δὲ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν φθογγόσημων πρὸ τῶν ὁποίων τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐφεξῆς φθογγόσημων τοῦ αὐτοῦ ποδός. Λέγοντες δὲ πόδα ἐννοοῦμεν τὸ διάστημα τὸ περιεχόμενον μεταξὺ τῶν καθέτων γραμμῶν τοῦ πενταγράμμου.

Αἱ τυχαῖαι ἀλλοιώσεις δηλοῦσι τοὺς ξένους τόνους τοῦ τεμαχίου. Αἱ ἀναγκαῖαι ἀλλοιώσεις πρὸς σχηματισμὸν κλιμακός τινος, ἀποτελοῦσι τὸν ὀπλισμὸν αὐτῆς, τὰ δὲ σημεῖα τῶν ἀλλοιώσεων τίθενται πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν κλειδίων. Οἱ ὀπλισμοὶ τῶν κλειδίων ἰσχύουσι δι' ὀλόκληρον τὸ τεμάχιον καὶ δυνατόν νὰ διακοπῶσιν, οὐχὶ ὅμως νὰ καταστραφῶσιν ὀλοτελῶς ὑπὸ τῶν τυχαίων ἀλλοιώσεων ἢ τῶν ἀναίρεσεων.

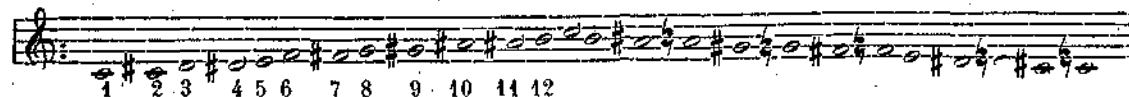
Ὁ ὀπλισμὸς τῶν κλειδίων διττῶς μᾶς ὀφελεῖ· πρῶτον ἀμέσως μᾶς δεικνύει τὸν τόνον τοῦ τεμαχίου καὶ δεῦτερον μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν συχνὴν ἐπανάληψιν τῶν σημείων πρὸ τῶν φθογγόσημων. Τὸ κλειδίον δὲν λαμβάνει περισσοτέρας τῶν ἐπτὰ διέσεων, ἢ ὑφέσεων, δηλαδή ἐν λαμβάνει τὰς διπλὰς διέσεις καὶ ὑφέσεις. Γνωρίζομεν ἤδη ἀρκούντως πάντα τὰ ἀναγκαῖα σημεῖα, ὅπως εὐκόλως ἀναγινώσκωμεν τὰ φθογγόσημα.

Εἶδομεν, ὅτι ἡ παραγωγή τῶν διαφόρων κλιμακῶν ἐκ τῆς πρωτετύπου, ἀπήτει τὴν εἰσαγωγὴν νέων σημείων, αἵτινα ὀνομάσαμεν διέσεις καὶ ὑφέσεις καὶ ὅτι δι' αὐτῶν δηροῦμεν τοὺς τόνους εἰς δύο ἴσα ἡμιτόνια.

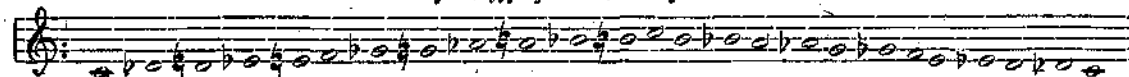
Ἐφαρμόζοντες τὰ διακριτικὰ ταῦτα σημεῖα εἰς ὅλα τὰ φυσικὰ τοιαῦτα κλιμακός τινος, διαίρουμεν αὐτὴν εἰς ἡμιτόνια καὶ τότε τὴν ὀνομάζομεν χρωματικὴν. Ἡ χρωματικὴ κλιμακὴ κατασκευάζεται εἴτε διὰ τῶν διέσεων, εἴτε διὰ τῶν ὑφέσεων. Μᾶς παρουσιάζει δὲ τὸ ὅλον δώδεκα διαφόρους φθόγγους.

Παράδειγμα.

Κλιμακὴ χρωματικὴ ἐκ διέσεων.

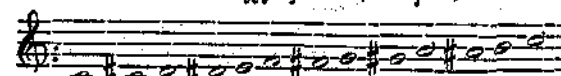
Κλιμακὴ χρωματικὴ ἐξ ὑφέσεων.

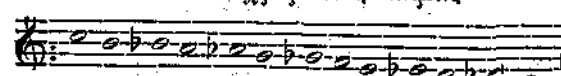
Γράφωμεν συνήθως τὴν χρωματικὴν ἀνιούσαν κλιμακὰ διὰ τῶν διέσεων ἢ διὰ τῶν ἀναίρεσεων, αἰτινες ἀναίρουσι τὰς οὐσιώδεις ὑφέσεις, τὴν δὲ κατιούσαν χρωματικὴν κλιμακὰ διὰ τῶν ὑφέσεων ἢ διὰ τῶν ἀναίρεσεων, αἰτινες ἀκυροῦσι τὰς οὐσιώδεις διέσεις.

Παράδειγμα

Ἀνιούσα χρωματικὴ κλιμακὴ

Κατιούσα χρωματικὴ κλιμακὴ

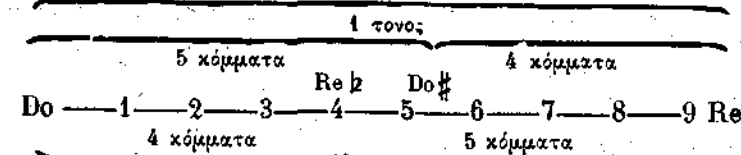
Τ' ἀνωτέρω παραδείγματα μᾶς δεικνύουσι τὰς διέσεις καὶ τὰς ὑφέσεις, αἰτινες διαίρουσιν εἰς δύο ἡμιδιάστημα τὸ διάστημα φθόγγου τινός. Ὄττω μεταξὺ τοῦ Do καὶ τοῦ Re εὐρίσκεται ἐν Do ἐν διέσει ὑψηλότερον τοῦ Do κατὰ ἐν ἡμιτόνιον καὶ ἐν Re ἐν ὑφέσει χαμηλότερον

τοῦ Re κατὰ ἐν ἡμιτόνιον. Ἐὰν λοιπὸν τὸ μεταξὺ Do καὶ Re διάστημα διαιρεῖτο οὕτως ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς διέσεως καὶ τῆς ὑφέσεως, τότε φανερῶν εἶνε, ὅτι ὑπὸ τὰ δύο διάφορα ὀνόματα Do ἐν διέσει καὶ Re ἐν ὑφέσει θὰ ἐσημειούτο εἰς μόνους καὶ ὁ αὐτὸς φθόγγος.

Ἐὰν ὅμως ἐπίσταμένως ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα, παρατηροῦμεν ὅτι δὲν ἔχει οὕτως. Ἐγκρίνοντες ἐπιμελῶς τὸ Do ἐν διέσει καὶ τὸ Re ἐν ὑφέσει, εὐρίσκομεν, ὅτι οἱ δύο φθόγγοι μόνον εἰς πλησιάζουσι πολὺ, δὲν εἶνε, ὅμως ἰσωνικῶς οἱ αὐτοί, ἀλλὰ τὸ Do ἐν διέσει εἶνε κατὰ τι ὑψηλότερον τοῦ Re ἐν ὑφέσει. Παραβάλλοντες δλους τοὺς λοιποὺς μεσάζοντας τόνους, εἴτε ἐν διέσει εἴτε ἐν ὑφέσει, εὐρίσκομεν πάντοτε τὴν ἰδίαν διαφορὰν, πάντοτε δηλαδή τὴν δέσιν ὑψηλότεραν τῆς ἀναποκρινομένης ὑφέσεως.

Ἡ μικρὰ αὕτη διαφορὰ εἶνε σχεδὸν τὸ ἕνατον μέρος φθόγγου τινός καὶ ὀνομάζεται κόμμα.

Θέτοντες τὰ προηγούμενα φθογγόσημα, ὡς πρὸς τὴν ἄρσιν αὐτῶν, βλέπομεν, ὅτι διαδέχονται ἀλλήλα ὡς ἐξῆς.

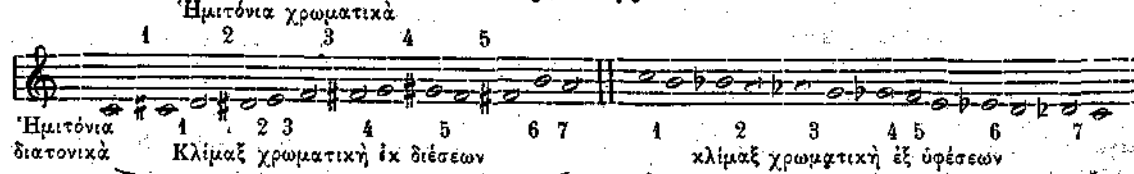
Ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι φθόγγος τις διαίρεται εἰς δύο ἡμιτόνια διαφόρου εἶδους. Τὸ ἐν ἑκ τῶν τεσσάρων κομμάτων, ὡς τὸ Do, re4 ἢ τὸ Do# re, ὀνομάζεται ἡμιτόνιον διατονικόν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς διατονικῆς κλιμακός. Ἐν τῶν πέντε κομμάτων, ὡς τὸ Do Do# ἢ τὸ Re4 Re#, ὀνομάζεται ἡμιτόνιον χρωματικόν, διότι ἀνήκει εἰς τὴν χρωματικὴν κλιμακὰ.

Σημείωσις. Εὐκόλως διακρίνονται τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῶν ἡμιτονίων, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ διατονικὸν ἡμιτόνιον σχηματίζεται πάντοτε ὑπὸ δύο φθογγόσημων διαφόρου ὀνό-

ματος, ὡς Do, Re4, Do# re, mi fa, si do κτλ. Τὸ δὲ χρωματικὸν ἡμιτόνιον τὸνναντίον, ὑπὸ δύο φθογγόσημων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶνε ἡλλοιωμένον ὡς Do Do#, re4 re κτλ.

Ἀναλύοντες τὴν χρωματικὴν κλιμακὰ εὐρίσκομεν, ὅτι περιέχει καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν αὐτῆς, 12 ἡμιτόνια, ἐξ ὧν 7 εἰσὶ διατονικά καὶ 5 χρωματικά, νὰ σχηματισθῇ δὲ μόνον ἐκ χρωματικῶν ἡμιτονίων, δὲν εἶνε δυνατόν. Ἡ διαίρεσις φθόγγου τινός παράγει δύο εἶδη ἡμιτονίων, ἐν δὲ μόνον εἶδος εἶνε ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ κλιμακὰ.

Παράδειγμα.

(*Ἐπεταί συνέχεια)

